

תשעה באב

קינות לתשעה באב ביום (ו-מה)

I

מחבר: רבי אלעזר הקליר.

שבת סורו מני שמעוני עוברי (נ"א עוכרי). סחי ומאוס השימוני בעדרי חברי. סכונה משכן מסכות דבירי. סכות והבלגו גבורי. ספקו כף ומעדו אברי. כסלה כל אבירי:
 בפלה עודינו בצול דכניה. עיני חכמה לחזון בן ברכיה. עד פלאי גלגל חבניה. עיני מעוללת בנבית בכניה. עשה ונחם ויקרא לבכיה. ונם על אלה אני בוכיה:
 על פני פכת בפצו חסידיה. פלגי סוף זכרה כערו יסודיה. פחד חטא שילה תכף סודיה. פצו חזירי יער איה חסידיה. פצו מעשה עכיה לגדיה. פרשה ציון בדיה:
 על הר ציון צדו שאוני מדני. צפו על ראשי זדוני. צמתו בנב לעמד זדוני. צד נצרת לעורר מדני. צעק עמי בימי בן דיני. צדיק הוא יי:
 אתה קלים הכבדת ומעדי ערמוני. קרבת בא אלי יחרימוני. קראתי ליושבי גבעון עוד הם זרמוני. קולי להשמיע בערב הגרימוני. קומי עבורי בהתל הערימוני. קראתי למאהבי המה רמוני:
 למה רוח אפינו לטבח שמרו. ראית כי כתנור עורנו כמרו. ראית כי עמל וכעס באוניך גמרו. רבת ביד יחזקאל לנקם כמו מרו. ראה ונכחידם מגוי אמרו. ראה יי כי צר לי מעי חמרמרו:
 השיבנו שישי שמע לגוי צאני. שבתם רמוס חצרי להדכיאני. שפתי משוררי דביר דממו להדאיבני. שמעת זמורות אף הכין לטאטאני. שכבו ונדו חצץ להבריאיני. שמעו כי באבחה אני:
 כי תם חקת בכס אופניך. תשיב להם גמול כאז חזות פניך. תרדוף לצלמון יועצי (רע) על צפוניך. תתן להבהב נותצי פניך. תקרא לשכרם כוס כמוס בפניך. תבא כל רעתם לפניך:
 תבא אל צר אשר כלנו. למבוא חמת בחמה נהלנו. עד לחלח וסבור הגלנו. זקן ובחור ובתולה כבלנו. רם הבט בא עמך כלנו. זכור יי מה היה לנו:

T

מחבר: רבי אלעזר הקליר

איכה אצת באפך לאבד ביד אדומים אמוניך.
 ולא זכרת ברית בין הבתרים אשר בררת לבחוניך. ובכן בטינו. זכור יי מה היה לנו:
 איכה גערת בגערתך לגלות ביד גאים גאוליך.
 ולא זכרת דליגת דלוג דרך אשר נלגת לדגליך. ובכן דברנו. זכור יי מה היה לנו:
 איכה הגת בהגיונך להדוף ביד הוללים המוניך.
 ולא זכרת ועוד ותק וסת אשר ועדת לוועדיך. ובכן וקוננו. זכור יי מה היה לנו:
 איכה זנחת בזעמך לזלזל ביד זרים זבולך.
 ולא זכרת חתון חקי חורב אשר חקקת לחמוליך. ובכן חוינו. זכור יי מה היה לנו:
 איכה טרחת בטרחך לטרוף ביד טמאים טלאיך.
 ולא זכרת יקר ידידות ישר אשר יחדת ליודעיך. ובכן יללנו. זכור יי מה היה לנו:
 איכה פוגת בכעסך לכלות ביד כפירים פרמך.
 ולא זכרת לא לזנוח לעולם אשר למדת ללקוטיך. ובכן להגנו. זכור יי מה היה לנו:
 איכה מללת במאסך למחות ביד מונים מבשאיך.

תשעה באב

ולא זכרת נשיאת נוצת נשר אשר בשאת לנשואיך. ובכן בהינו. זכור יי מה היה לנו:
איכה שחת בסערך לסגר ביד סעפים סהדיך.
ולא זכרת עז עדי עדיים אשר עטרת לעבדיך. ובכן ענינו. זכור יי מה היה לנו:
איכה פצת בפחדך לפגר ביד פריצים פלאיך.
ולא זכרת צהלת צבי צדיק אשר צפנת לצבאיך. ובכן צעקנו. זכור יי מה היה לנו:
איכה קראת בקריאתך לקנות ביד קמים קרואיך.
ולא זכרת רגש רכב רבותים אשר רצית לרעיך. ובכן רגננו. זכור יי מה היה לנו:
איכה שאפת בשאפך לשלות ביד שודדים שלמיך.
ולא זכרת תקף תלתלי תאר אשר תכנת לתמימיך. ובכן תאגנו. זכור יי מה היה לנו:
תאגנו לשפוך [דמעות] כמים. על מה ביום זה נשבינו פעמים. זכרי בהיותי בשלוח ביהושלים. רגנתי,
ועתה אאדה עד חוג שמים:

ח

מחבר: רבי אלעזר הקליר
מסודר לפי אקרוסטיכון א"ת ב"ש

אאדה עד חוג שמים. אאלה אתי שמים. אאר יום מחריבי פעמים. אאתאונן מי יתן ראשי מים:
אבחין בבכי ילל מדבר. אבונה ליל מליל ומדבר ממדבר. אבכה אתי עולת מדבר. אשאג מי יתנני במדבר:
אגדע ואנשל כנקף זית. אגרה אתי כל בני בית. אגרם שיאמר בעל הבית. ארשה מי יתנני שמיר ושית:
אדוה בכל לב להמציאהו. אדעה מליון בם לאמצאהו. אדאג איה רועה ולא אמצאהו. אקובן מי יתן ידעתי
אמצאהו:
אהפכה ואתהפכה כאופן במלי. אהגה פנים בפנים לתנות עמלי. אההו חרס וסיהר מלהגיה למולי. אצרח מי
יתן אפוא ויכתבון מלי:
אורח משפטי גונבי עלי. אודיע בבצעי ומעלי. אומללו מזלות בקרעי מעילי. אפעה מי יתן שומע לי:
אזדה כהופרה האבינה. אזכרה כי הייתי מחתנה. אזיל פלגים כברכה העליונה. אעגור מי יתן לי אבר פיונה:
אח בפשע מקרית עז אל צר. אחו בלי מים באף לעצר. אחז קמות לקצר ועוללות לבצר. אשיסה מי יובילני
עיר מצור:
אטע אהלי אפדני בצלמות. אטוסה ואשכנה עד חצר מות. אטפל את המחכים למות. אנהה מי גבר יתיה
ולא יראה מות:
אילותי לעזרתי תרתי חזות. איומתי בכל שנה אומרת היא השנה הזאת. אידע לכל כי מודעת זאת. אם לא
כי יד יי עשתה זאת:
אכף לב ראש יי חילי. אכרע לב ברכך לחתל מחלי. אכתירך בשיר משירי מחולי. אכון מי יתנך כאח לי:
אל תשכח צעקת אריאל. אליו לאגר יהודה וישכאל. אלפי שבאן אשר מסר אל. לאמר מי יתן מציון ישועת
ישכאל:
ישכאל מעת בדרכי לא הלכו. עזבוני ועזבתים ופני מהם בהפכו. רגנתי והיללתי ומעי ולבי נשפכו. איכה
תפארתי מראשותי השליכו:

תשעה באב

ט

מחבר: רבי אלעזר הקליר, מסודר לפי תשר"ק, ובראש כל בית תיבה מפסוקי איכה ב (שמסודרים לפי א"ב בהקדמת פ' ל-ע'), ובסופו פסוק מפרשת בחוקותי.

איכה תפארתי מראשתי השליכו. וכנגד כסא הכבוד צלם המליכו. בחללי תנאי אשר חנני נמלכו. ונם אם בחקתי תלכו:

למה תריבו אלי כלכם. חזקו עלי דבריכם. מידכם היתה זאת לכם:
בלע שופטי במועצות עותם. ופנים הסתיר מהם כשר עותתם. ויומר לאבק מטרים להבעיתם. חלף ובתתי גשמיכם בעתם:

סחי ומאוס שמני. כלה באפו וישטמני. נחומיו מהרה ישעשעוני:
גדע רום קרנם ועלומם הקציר. ובאבחת חרב שעריהם הציר. מזי רעב עש בקציר. תמור והשיג לכם דיש את בציר:

דבר קשתו וכלה בחרץ. וכברזל עפל שמי ערץ. פכצני שלש עשרה פרץ. תחת ובתתי שלום בארץ:
היה צורכם ומעוזכם ומשגבכם. הפך לאכזר ונלחם בכם. הנוצרכם רחוקכם, חושקכם תעבכם. ואיה הבטחת וירדפתם את איביכם:

יחמס פנת צדק מלאה. כי במשפיותה מצא כל טמאה. ומכבדיה הזילוה כדוה מטמאה. בשנוי ונדפו מכם חמשה מאה:

זנח עליון קבית מועדיכם. והאביל שערי חל עמידת רגליכם. מי בקש זאת פץ והגלכם. וגמר אמר ופניתי אליכם:

חשב שנא אום לקט בשושן. ומחלב עולליה אותה דשן. קיטור חפתה העלה בכבשן. ושאלו איה דגן תמור ואכלתם ישן נושן:

טבעו נכסו רובדי דוכני. בגיא חמת כנקטל מכהבי. הרי כמה שנים גלה יסוד מכוני. וסע מתוכי אמר ובתתי משכני:

ישבו מבכים מנאק מתיכם. בארבע מיתות הפיל מתיכם. חרב ורעב ותיה ודבר שחתכם. כסר צלם פץ והתהלכתי בתוכם:

כלו לשוד כרגע אהליכם. ובכם נשבעו מהולליכם. לחיקכם נשפכו בפשות עולליכם. במאסכם שיח אני יי אלהיכם:

לאמותם כלפול אבא שועו. וצור למלאכיו שח מני שועו. ארץ הפרמל הבאתים ושעשעו. ושנאו מוכים ואם לא תשמעו:

מה אעידך, ושישיך עם גוכיך בוססו. אומרים על סוס בנוס על כן בסו. גלאיתי נשא עונותיכם כהעמסו. ואיסרכם כבמתי אם בחקתי תמאסו:

נביאיך תעו תרמית שוא חזות. ואדרש לסלח ופצתי אי לזאת. פתיתים וכנגדי השיבו עזות. ואנפתי ושחתי אף אני אעשה זאת:

ספקו חרקו שרקו מוני. מבפנים ומבחוץ להצמית אמוני. כי בני זדים חללו צפוני. לרעה ולא לטובה גם ובתתי פני:

פאו זדים: לפני מי תחלה? עם כבד עון פקד וילאה. לא תחפו עוד אות ומופת ופלא. אבף ובסע ונם ואם עד אלה:

עשה ירם קדקד בני שאון. ודמי שכרבי בגיא צמאון. ובכל שנה ושנה הוסיף יגון על און. מעת כעס ונם ושברתי את גאון:

צעק הוי הוי ואשפתו הריק. מפה ומפה הביא עלי מעריק. ובלעגי מעוג שבי צר החריק. וכלה כחי בגאם ותם לריק:

קומי דפקי שועי אל דמי. ותני כאוב מארץ קולך ודומי. מי רוש השקני והדמי. וחשך הילוכי בגאם ואם תלכו

תשעה באב

עמי:

ראה גורל אֵוִית הוּשֵׁם לְרוּעִים לְעֵית, וְלִקְאֵת מִדְּבַר הַיִּיְתִי דְמִנִּית. גּוֹלָה גְנִינִית, וְסוּכָה כְּנִינִית. בְּשִׁמְעִי, וְהַשְׁלַחְתִּי בְּכֶם אֵת תֵּיִת: שְׁכָבוּ בְּעֵלוֹף כְּתוּא מִכְמָר, וְאִין דּוֹלָה. הַמְלֵאִים גַּעַר, וְאִין מִרְפָּא עוֹלָה. הָרִי כְּמָה שְׁנַיִם הַמְמַנִּי לְהַתְכַּלָּה. אֲנוּשִׁים בּוֹכּוּם וְאִם בְּאַלָּה: תִּקְרָא אִיד עוֹלְלָת עַל אֲדַמּוּנִי. לְסַחֲפוּ וְלִשְׁסַפּוּ שְׁבַעֲתִים כְּאוּנִי. תְּהֵם צְרִי בְּצֵאת קוֹל מֵאַרְמוּנִי. כְּנֶהֱמַמְתִּי בְּרִיב, וְהִלַּכְתִּי אַף אֲנִי: אַף אֲנִי לְכַד בְּיִקְשׁ שְׁכָרוֹן. עֲרֵבָה שְׁמַחָה, וְהַשְׁבִּית חֲרוֹן. לְאַרְץ אֲשֶׁב, וְאַהֲגָה בְּגֵרוֹן. אֵיכָה יִשְׁבָּה חֲבַצְלַת הַשְּׁרוֹן:

■

אֵיכָה יִשְׁבָּה חֲבַצְלַת הַשְּׁרוֹן, וְדַמָּם רוֹן מִפִּי נוֹשְׂאֵי אֲרוֹן. וְנִעַז מִמְשַׁמְרוֹתֵם כְּהַגִּים בְּנֵי אֶהְרֵן. כְּנִמְסַר הַבַּיִת בְּמִסְרֵי מָרוֹן:

בָּכוּ תִבְכֶּה מִחֲמַשֶׁת סַפְרִים. כְּנֶהֱרַג כֹּהֵן, וְנִבְיָא בְּיוֹם הַכְּפוּרִים. וְעַל דָּמוֹ נִשְׁחַטוּ פְּרָחִים כְּצַפִּירִים. וְנִדְּוּ כְּצַפְרִים. כְּהַנִּי צַפּוּרִים:

גִּלְתָּה מֵאַרְצָה כְּלָה מִקְשָׁטָה. בְּעוֹן מַעֲשָׂרוֹת וְשִׁמְטָה. וּבְאַרְבַּעַת שְׁפָטִים הַשְּׁפָטָה. וּמַעֲדִיָּה הַפְּשָׁטָה. מִשְׁמַרְת מִפְּשָׁטָה:

דַּרְכֵי הַיֵּבֶל דָּמָמוֹ כְּנִפְרָץ כְּתֵלוֹ, וְהַמְעִיל כְּנִקְבַע פְּתִילוֹ. הוֹכֵד וְהַתֵּךְ, וְהַשְׁפֵּל מִתֵּלוֹ. וְנִעַ מִשְׁתִּילוֹ. כֹּהֵן עֵיִתָּה לוֹ:

הִיוּ אֲנִיבִים מִלְעִיבִים בְּלוֹחְמֵי לַחֶם. כְּבִטְלוּ הֵלֵא פְּרִס לְרַעַב לַחֶם. וְהִרְעִבוּ, וְהִצְמָאוּ מִמִּים וּמִלַּחֶם. כְּבִטְלוּ שְׁתֵי הַלַּחֶם. מִבַּיִת לַחֶם:

יֵיצֵא הַדָּר אוֹם בְּכֶסֶף בְּחֶפֶת. וְתַמּוּרוֹ אֶפֶר עַל רֹאשָׁה חֶפֶת. וְנִרוֹת נִכְבוּ, וּמִנוּכָה נִכְפַּת. כְּפִשְׁעוּ בְּלַחֶם וּפֶת. בְּלִכְדָּה יוֹדְפֶת:

זָכְרָה זְמַן אֲשֶׁר בַּעֲשָׂה, וּנְשַׁמַּע הַשִּׁיבוֹ. וְעַתָּה עֲנוֹת אֲמֵן לֹא אָבוּ. לַעֲנֶה וְרוּשׁ שְׁבַעוּ, וְכוּוּ. וְהִקְצֵאוּ, וְהִלְעִבוּ. כֹּהֲנֵי עֵילְבוּ:

חֲטָא חֲטָאָה, וְאַמְרָה לְאַלִּיל "זֶה אֵל". וְהִלְעִיגָה, וְתַעֲתַעָה בְּחוּזֵי אֵל. עֲבוּר כֵּן הִקְנָאָה בְּמַרְגִּיזֵי אֵל. יֵיצֵא מִמְעוֹן אֵל. כְּפַר עֲזִיאֵל:

טַמְאָתָה הַחֲנִיפָה תִבֵּל, וְנִעְלָה רַב הַחוּבֵל. וְעַנּוּ אֲבָק בְּגִלְיוֹ כְּאַבֵּל, וְאִין מִתְכַּרְבֵּל. בְּכֹהֲנֵי אֲרֵבֵל:

יְדוּ פְרֵשׁ צַר בְּבֵית זְבוּל. כִּי כָלִיָּה תִיבְתִי כְדוֹר הַמְבוּל. כְּסָאוֹ הַשִּׁית לְחַבּוּל, וְנִבּוּל. יֵיצֵא בְּכָבֵל כְּבוּל. כֹּהֵן כְּבוּל:

כָּל עַמָּה קוֹנְנוֹ קוֹיָה. כִּי הִכְעִיסוּ לְאֵל קִנְאָה. כְּגוֹיֵי נְבֵל אוֹתָם קִנְאָה. וְנִדְּדָה מִקְנָה. מִשְׁמַרְת אֲלִקְנָה:

לֹא לְמָרוֹם עֵין צַפֶּת, וְכֶסֶף עַל חֶרֶשׁ חֶפֶת. וּבְחִזּוֹק מוֹסַר הַרְפָּת, וְנִהְרַס וְנִלְפַת. כֹּהֵן צַפֶּת:

תשעה באב

ממרום השמיים בלאיתי טעון, והכני בעורון ובשגעון, ופקד עלי עון נוב וגבעון, ובעה ממעון, משמרת בית]]1 כהן מעון:

בשקד על עון ונכאב, כהושבתי אנונה מבלי אב, ודוממתי מלצפצף במנים ועגב, ונשאה עלי קיבה משמרת ושבאב:

סלה אבירי מורי הוכיה, ולא גזכר לי עקדת מוכיה, ומרב מרד ומכיה, הצגה ערום וערה משמרת מערה:
על גבי חרשו חורשים והאריכו מענית, והריקו עלי חרב וסנית, והרביתי צומות ותענית, ומצורת תכנית יצאה ויבית:

פרשה ואין יד שולם, כי לא האמינה בהשכם ושלום, והשבתה ברית מלח, ואין שמו ממלח בראש ממלח:
צדיק הוא יי כי פיהו מרת, וערו ערו עד היסוד בה העבת, ותמור עזי, וזמרת קינים עליה נחבת, ובקצוי ארץ גזרת משמרת בצרת:

קראתי לצורי וקולי לא ערב, וקוננתי ביער בערב, וכבה נר הדולק במערב, ורים לא ערב מאכלה ערב:
ראה כי הסערתי באניה, בתאניה ואניה, וקהלי כצאן לטבח מניה, ובעה מחפניה מגדל נוכיה:
שמעו כי יצאתי בשביה, ונשרפה דת מרום שבניה, והושתי לשמה וערבוביה, ומהסתר סבניה בדה בית חוביה:

שמעו כי גזמתי בצמנה, וסתם מני תחנה, ולא בתן לי רחמים וסנינה, ומקחית סנה בעה כפר יוסנה:
תבא כעת שמוני הדמיון, ושתי שערי שוממיון, והשיב אחר ימיון, ובעון צלמיון בעה גנתון צלמיון:
תבא תמרים וקשכי תזרים, וכדנשא עצמותינו תפרים, ורים ביחוסנו כקדם תרים, ומשלחנך תארים שולי חמת ארים:

יא

ויקונן ירמיהו על יאשיהו:

איכה אלי קוננו מאליו, בן שמונה שנה החל לדרש מאלהיו, בבי חם בעברם חנו עליו, ולא הזכר לו שנוי מפעליו:

גם בכל מלכי ישראל אשר קמו לגדר, לא קם כמוהו מימות אביגדור, דבק בו חטא ליצני הדור, אשר קמו אחר הדלת לסדר:

האזכלים זרע שיחור, כתמו הטוב פחמו משחור, ויגדל עון והשיב ימין אחר, ועוד לא שלח ידו מן החור:

תשעה באב

זכו אמריו כנם דת להקים. בצע אמרתו בארור אשר לא יקים. חשך תארו כנאצו רחוקים. בבצע מואסי דת וחקים:

טובים כעים נקראו בשלחו מלאך. מה לי לך היום לתלאך. ידי עם הארץ דמים במלאך. תעבש בבצעי את פלאך:

כלה המוני לכת ארם בהבים. למען לא תעבר חרב כל שהוא באפכים. ולא שמע לחונה לשוב אחורים. כי גזרה נגזרה לסכסך מצרים במצרים:

מחטאת סתירת מזוזות. חזון ענתותי החלו לבזות. בעו עבמים לחומו להבזות. ולא הסב פניו וספדו על זאת:

סורו העידו עד לא שאיה. וימאנו סור ומט יסוד נשיה. פני קרב כקרב ולא עלתה לו רטיה. ויורו המורים למלך יאשיה:

עודנו עוצם עיניו בגיוו נחצים. חץ אחר חץ מורים ולוחצים. צדוהו ושמוהו כמטרה לחצים. ויזרקו בו שלש מאות חצים:

קלים הטו אמריו און מוצא פיהו. ועד מצוי גפש מעשיו הפיהו. רוח שפתי הפצה מפיהו. צדיק הוא יי כי מריתי פיהו:

שישי נוף כי קנא זעם. לשלם שאונם בעון בצעם. תם כתם הטוב עם זו בפשעם. ויקובן עליו כל איכה יזעם:

תם במקרה אחד כוס מגדו לשותות. במועד שבת השמטה כבע הקהל לאתות. תלה בעשרים ושתים מהרס שותות. כי ספדו לו איכה בעשרים ושתים אותיות:

אותות קינות לבטה מחולי. עת כי שכחתי מחוללי. זמותי כי לעד יאהילי. כשעתי ונסעתי ונטש אהלי:

יב

אהלי אשר תאבת עד לא בראשית עם כסא כבוד לצרפו. למה לבצח שדד ביד שודדים. ונהיית כרועה בעטיה ורעשת וכגנת. ועתה מה לי פה:

אהלי אשר קוממת לאיתיני ארץ בחרדת מי אפוא. למה לבצח צמת ביד צרים. ונהיית כצפור בודד על גג מר צורח. מה לידידי פה:

אהלי אשר פצת למענו לציר. ואתה עמד עמדי פה. למה לבצח ערער ביד ערלים. ונהיית כשונא וצר. ואיה אוי מושב פה:

אהלי אשר בחית בעגבי הוד. לזאת אשר ישנו פה ואשר איבנו פה. למה לבצח מאס ביד מורדים. ונהיית כגבור לא יוכל להושיע. מה לך פה ומי לך פה:

אהלי אשר כוננת מול מכן לשבתך לחופף לחפון. למה לבצח יעה ביד יהירים. ונהיית כטס בחלל ואין עוד נביא. ונמת האין פה:

תשעה באב

אָהלי אַשר חִנית מֵאֵז בְּתַאֲיוּ מִפֶּה וּמִפֶּה. לָמָּה לְנֹצַח זָנַח בְּיַד זָרִים. וּנְהִיִּית כּוֹתִיק יוֹצֵא חוּצָה. וְלֹא עֵבֶר פֶּה:

אָהלי אַשר הִכְנַגְתָּ לְהַשְׁלִיךְ בּוֹ לְפָנֶיךָ גּוֹכֵל פֶּה. לָמָּה לְנֹצַח דִּחָה בְּיַד דְּמִים. וּנְהִיִּית כְּגַר בְּאַרְצְךָ. וּנְמַת כִּי לֹא בָּסוּב עַד בּוֹאוֹ פֶּה:

אָהלי אַשר בַּעֲוֹן בַּצְעֵי חֲשָׁכוֹ כּוֹכְבֵי נִשְׁפוּ. לָמָּה לְנֹצַח אֶפֶל בְּיַד אַמּוֹת. וּנְהִיִּית כְּאוֹרַח בְּמִלּוֹן. וְעוֹד מִי לָךְ פֶּה:

אַחוֹר וְקָדָם מִפֶּה וּמִפֶּה. לְכָל דּוֹר וְדוֹר נוֹדַע קֶצְפוֹ וְחֶפּוֹ. עַל מָה מְכַל אוֹם שֶׁת עָלֶי כֶּפּוֹ. זֹאת בְּעֵלִיל כִּי פִיד חִקוֹק בְּכֶפּוֹ. רְפוּאַתִּי בְּטוֹחָה כִּי רָגַע בְּאַפּוֹ. וְעַד עֵתָה אֵיכָה יַעִיב בְּאַפּוֹ:

יג

אִי כֹה אָמַר כּוֹרֵת לְאֵב בְּפִצָּח. בְּבִרִית בֵּין הַבְּתָרִים כֹּה יִהְיֶה לְנֹצַח. וְהֵן עֵתָה בָּלְעוּ עֲצָמֵי בְּרִצָּח. לָמָּה אֱלֹהִים זָנַחְתָּ לְנֹצַח:

אִי כֹה גֵשׁ כְּשֶׁה לְעוֹלָה לְרִצּוֹתֶךָ. וְלָכֵה עַד כֹּה פִתּוֹ בְּעִדּוֹתֶיךָ. וְהֵן עֵתָה דָּקְרוּ בְּפִלַח רַעִיתֶךָ. יַעֲשֵׂן אֶפֶךָ בְּצִאן מְרַעִיתֶךָ:

אִי כֹה הַבְּטַחְתָּ עֲקָדִים וְגָדִים בְּמִשׁוּאוֹת. אִם כֹּה יֹאמַר כֹּה יוֹחֵשׂ אוֹת. וְהֵן עֵתָה וּכְחַת עִיר מְלֵאָה תִשׁוּאוֹת. הַרְיִמָה פְּעָמֶיךָ לְמִשְׁאוֹת:

אִי כֹה זֶם וְהִרְגַּ מִצְרֵי בְּגוֹן גְּעוּל בְּקִדְשֵׁךָ. וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה חֲתַם בְּעֵדַת קִדְשֵׁךָ. וְהֵן עֵתָה חִלְקַם אֶכֶל חִדְשֵׁךָ. כָּל הַרְעֵ אֲנִיב בְּקִדְשֵׁךָ:

אִי כֹה טוֹב כְּשֶׁלַּח גָּאֵל עֲבָדֶיךָ. כֹּה תֹאמַר לְשִׁלְחָם עִם לְעַבְדֶּךָ. וְהֵן עֵתָה יִשְׁבּוּ בּוֹגְדִים בְּבֵית וְעוֹדֶךָ. שְׁאֲגוּ צוֹרְרֶיךָ בְּקֶרֶב מוֹעֲדֶיךָ:

אִי כֹה כְּרִיתוֹת חִדְשׁוֹת בְּרִיתוֹת. בְּכֹה אָמַר כְּחֻצוֹת לַיִלָה בְּמוֹפְתֵי אוֹתוֹת. וְהֵן עֵתָה לְהִקּוֹ בְּנִעְלִיָהֶם לְאַתּוֹת. שְׁמוֹ אוֹתוֹתֶם אוֹתוֹת:

אִי כֹה מִשְׁמַע וּמִשָּׁה עָלָה. כֹּה תֹאמַר לְבוֹת בֵּית מַעְלָה. וְהֵן עֵתָה גְּאֻצוּהָ בְּנֵי עוֹלָה. זִדְעָה כְּמִבְּיָא לְמַעְלָה:

אִי כֹה שִׁיחַ שְׁשִׁים אוֹתִיוֹת הַקְּדוּמוֹת. כֹּה תִבְרְכוּ לְשִׁשִּׁים גְּבוּרִים דּוּמוֹת. וְהֵן עֵתָה עֲתָקוּ רְדוּמוֹת. בְּסִבְךָ עַץ קֶרְדָּמוֹת:

אִי כֹה פֶּץ לְקַב עִם וּבְרַךְ עִם קְדוּשָׁתֶךָ. בְּשׁוֹב וְכֹה תִדְבֵר הוֹמַר לְקְדוּשָׁתֶךָ. וְהֵן עֵתָה צִרוּ עַל עִיר קְדוּשָׁתֶךָ. שְׁלַחוּ בְּאֵשׁ מִקְדְּשֶׁךָ:

אִי כֹה קִיחַת לַיִם שְׁלִמֶיךָ. כֹּה תַעֲשֶׂה לְהֵם לְטַהֲרֵם לְבֵית עוֹלָמֶךָ. וְהֵן עֵתָה כַּעֲשׂוֹ וְהַרְעִישׁוּ שְׁמִיךָ. לְאַרְצְךָ חִלְלוּ מִשְׁכַּן שְׁמֶיךָ:

אִי כֹה שְׁבַעַת שׁוֹפְרוֹת עֲרָץ. כֹּה תַעֲשֶׂה שְׁשֶׁת־יָמִים לְהַפִּיל חוֹמָה לְאַרְצְךָ. וְהֵן עֵתָה שְׁעָרִים טָבְעוּ בְּאַרְצְךָ. שְׁרָפוּ כָּל מוֹעֲדֵי אֵל בְּאַרְצְךָ:

תשעה באב

אי כה תשועות אסמי אוצר. בכה אמר אשר לחוזים בצר. והן עתה תפחו פרחי בצצר. עד מתי אלהים יסרף צר:

יד

איכה את אשר כבר עשוהו. תבע מני לגבות נשוהו. אשר עד לא שחקים נמתחו. בשלי רמז והארץ היתה תהו:

בלע באות ערבית ושחרית. גאה מגיד מראשית אחרית. בנוי וסרב ובנוי באחרית. ומחובי קלקלתו החרית:

החרית אישון וחשך מידע. וקדמונים חזוהו מגדע. אז לכאשי דורות נתוצו נודע. עד לא עשוי קרנותיו גדע:

גדע גבה קומת יציר צר. זה ספר לפנוי הבצר. גלמי כאו עיניך הפצר. כהעביר לפנוי כל נעצר:

דבר דסוף מבית האוצר. והראהו כי המצע קצר. דוה לבו כבט ביאת בניו ביד צר. ויקונן עליו איכה באיכה בעת צר:

צור הראה לו מה שפיה. בתץ קיר בטוי וגדר הדחניה. לדורות למד נהות נהי ונתיה. על שבר אשר היה:

היה הנוער ממזרח. בין בתרים אורו כזרח. והראהו ארבע מלכיות ברכם וצרח. כי טבע שער המזרח:

יחמס וינצל זרה. יקרא השלכת נזרה. ואימה נפלת עליו כבזרה. וצדק מדת הדין כאז ראה:

כאה ערם ועריה ונאנח. ולעקודו סוד זה פענח. עששה מכעס עיבו ולא נח. מראות גזעו טוב זנח:

זנח זהר תם במתזה. כי לא האמין בנאם זה. זן עינו במקום הזה. ושר שמומו ויקונן אין זה:

חשב חשש בעולים ויורדים. יבן כי בו יהו רודים. חניכיו על מה בדינו חרדים. ומהם תבע זבול מורדים:

מורדים זבול ומצפוניו נבעו. ומסמרות געלימו בקרקעיתו קבעו. זיו שעריו מני מה נתבעו. והבם טמונים בארץ כי טבעו:

טבעו טורדים לידע זמן. כי לגלות קץ אב זמן. טוב משגלה לו קץ מזמן. השע והבליג וקץ כמן:

ישבו ושאלו לאב לידע. קץ הפלאות מתי יתדע. יקוו ליום ישועה ולא נודע. עד כי בעתו יחש ויתדע:

יתדע כז לעם בך בסתכלו. ונכסה מהם ולא יוכלו. רעיב מקנאת ביתך באכלו. וביגון חיימו כלו:

כלו כסלי ציר כשלח. ונם שלח בא ביד תשלח. כי מה בצע לי להשתלח. ואחרי גלעדי ישלח:

לאמתם לזבו עוללי סוף. אי זה יום הכסוף. לזם הכין לשורר מסוף. וימלך בזרוע חשוף:

חשוף זרועו ביד רמה. נגלה בימין רוממה. בנים כשרו חמה זרומה. קצרה בפשם בגיא אדום לדעת על מה:

תשעה באב

מה מצאת עולתה בי. כי בגוד בגדת בי. ממדבר המרת בי. ועד עתה לא האמנת בי:
 נביאיך נטעי אביגדור. נשתברו פרכות לגדור. נגליתי ביום נקם לסדור. ולא קדשו פריצי הדור:
 הדור יזמו דעת סוד ודפקו. השבעתי אתכם שמעו ופקו. יען כשמעם זאת נתמקמו. ועל כפים ספקו:
 ספקו ששו באי הארץ. כנפלו בידם מלכי ארץ. סברו כי ישעם ירץ. ועל ידם יתכונן משוש כל הארץ:
 פצו פיהם חג ליי בשילה. דמו כי לעד יהיה שם מושלו. פעלו שקר והשילו. עד כי יבא שילה:
 שילה רצה כחלה מעסה. ונמאס באשר בו בעשה. ראו מה עברה עושה. לכל אשר חפץ עשה:
 עשה עמי אות בצביון. ולעתו חש עלי קשיון. עלפתי כחרב בציון. עד אשר יופיע אלהים מציון:
 ציון צעק איך נתן. לשום עלי גוי איתן. צהל ורקע על המפתן. ובסמתו חתיתו בתן:
 נתן בעתותו עת הובילני רוקמי. תרתי לעד בה לקוממי. בשתי וגם נכלמתי כל בהקימי. ובסרון אף גם לי
 קומי:
 קומי קשבתי בהזנחה. קומי ולכי כי לא זאת המנוחה. קצתי בתי מאנחה. והגשתי ולא ערבה מנחה:
 ראה רוע בפשי זנוחה. משלום ומשלה ומנהגה. רטושה בהרי גשף אנוחה. גם שם לא בחה:
 בחה ידו גם ובה נכו. אנושים על ראשם כרכבו. יגעו על נהרות בכל כנתעכבו. וכעוללו עוללו חוצה שכבו:
 שכבו שובים גנים מדקירים. מתעוללים כמו כמו בקרים. שהם יזבו מדקרים. זמי פרת קרבימו דוקרים:
 תקרא תקף טבח ומסך למבקירים. קיר ענה מקרקרים. וכל עם ולשון גם סוקרים. ועליהם מקוננים בני
 ציון היקרים:
 היקרים קול ברמה השמיעו לבכה. למה זה ועל מה זה הקרנו כה. יחד זה אומר בכה וזה אומר בכה. כגנו
 להמיר לשון איכה בלשון אי כה:

טו

איכה אשפתו פתוח כקבר ולרודי באף הוסיף אבר אני הגבר: איכה אשא עון הג וחוסם פי מפלל להג אותי
 בהג: איכה אץ זעמו לשפוך הכיל גלאיתי וגם שפך אך בי ישב יפר: זכור אפיפתי בשרב וגם כי יבטו צללי
 ערב והבאתי עליכם חרב:

ככו תבכה בעת כל חסרי וכעזבי ארח יסרי בלה בשרי ועורי: בלע בית לרום מזקף וכברזל סבכי גקף בנה
 עלי יוקף: בני בטני לאכול הקשיבני מני צר אחור השיבני במחשכים הושיבני: נחלתנו כנטשו ביד לוחם
 גם לא אחוס ולא ארחם בשברי לכם מטה לחם:

תשעה באב

גלתה גהוצה לשנות עדי מחפה לגלות בהתעתדי גדר בעדי: גדע גאון בדיב ושוע והשיב ימין אחר מלהושיע גם כי אזעק ואשוע: גם גבר עלי פורכי ובנאקי סתם חרפי גדר דרכי: יתומים גרושים מאוזות ולא שב אפו בכל זאת ואמר אם בזאת:

דרכי דיץ סך להאבילי ולגלות ששך הובילי דב ארב הוא לי: דרך דוחק על במותי להשתרר שעו מני בבכי אמר דרכי סורר: דבק דולק וצדני ברשתו עלי ללטוש מחרשתו דרך קשתו: מימינו דלח ונם אשמכם גיא גלות אטילכם להכלימכם והלכתי עמכם:

הוי ה ליום בכייתי וצרבת אש כיויתי הביא בכליתי: היה הולך לפני מזעימי וכעסיס דמי הטעימי הייתי שחק לכל עמי: האכלים הקדש פסח בליל שמרים האכלים בכפן ראשי חמורים השביעיני במרוזים: על צארנו השריג וחלל שכם ונם אפקוד על עוונותיכם ואכלתם בשר בניכם:

ויצא וקדקד שפח ורצץ וחזק מוסרי כי אתלוצץ ויגרס בחצץ: ויחמס וינצל מעדי להכפישו ומגבה לתהום הרפישו ותזבח משלום פשי: ויגדל וכבד באק רצחי ובקדקדי עלה אחי ואמר אבד נצחי: מצרים וכוש שח אשיבכם ואשפטכם כזמותכם והשמדתי את במתיכם:

זכרה זאת כי נבאש נרדי ולכלה פץ מכבוד רדי זכר עגיי ומרודי: זנח זבול ולב הקשים ובהתעברו עם משיח זכור תזכור ותשוח: זפו זקני ופעלם אביא כי בכן פרץ נתיבי זאת אשיב אל לבי: אבותינו זעקו וכלו מדבה ושח על רעתנו כי רבה ונתתי את עריכם חרבה:

חטא חז כי בעון בכתמנו תמור כי בצחיון גזמנו חסדי יהוה כי לא תמנו: חשב חורשי לקרקר קיר יקרים ומר יבכיון מכתי סוקרים חדשים לבקרים: חשך חזון מגישי אשי קיר כעור לגששי חלקי יהוה אמרה בפשי: עבדים חסמוני מלגדר פרץ ותוכחות קשות פץ בחרץ והשמתי אני את הארץ:

טמאתה טפלה ונטה קו ולא בסוג אחר מקויו טוב יהוה לקויו: טבעו טירותי ופי צר דמם וכל עבר עלי שרק ושמם טוב ויחיל ודומם: טובים טפים נכלו בהוסיפי למעול וכמעללי חנה בי לפעול טוב לגבר כי ישא על: בנפשנו נביא טרף נכרה כי כמו ברחת ובמזרה גם ואתכם אצרה:

ידו ירה בי אור כסודם ועל כל אלה הונאתני בת אדום ישוב ביד וידם: ישבו יגונים בני עלי חופהו כי כבד עלי אכפהו יתן בעפר פיהו: ידי יוסרי שתו בי מחי וקשבתי מפי צר שחי יתן למכהו לחי: עורנו יועם כחרש בקרץ וגייותינו שמנו בארץ אז תרצה הארץ:

כל כבוד תארנו הכלם וצור ארחותיו חסד כלם כי לא יזנח לעולם: כלו כמעט כ בי גלחם ועל הרעה הוא נחם כי אם הוגה ורחם: כלה כעסו והצית להבו ובתכלת ששה מאורי כבו כי לא ענה מלבו: נשים כפרועות יושבות שמה בכל שנה ושנה מזכירות אשממה כל ימי השמה:

לא אליכם לוחצי גיליו ועל בניו העביר גליו לדכא תחת רגליו: לאמתם עת כמהו משבר יען כי גרון פתחו כקבר להטות משפט גבר: לא למחות פץ לעם קרובו ואיך מתער הוציא חרבו לעות אדם בריבו: שרים לכודים הוציא משערים תת כתאנים השערים לעולל את הנשארים:

ממרום מגלה כתב ונהי קינים והגה והי מי זה אמר ותהי: מה אעידך מאומה מלהכצה בתונה ביד מריב ומתנצה מפי עליון לא תצה: מחטאת מדיחי שוא אקונן מבחמי כמיין מתרונן מה יתאונן: בחורים מוטטו כושל בי להרב ושכינה העלה מקרב וכשלו איש באחיו כמפני חרב:

תשעה באב

נשקד בטל על פורכינו ויתעב שי עורכינו בחפשה דרכינו: גביאיך גאצו לקרוץ עפעפים ואכזרו עלינו אךך אפים נשא לבבנו אל כפים: בעו ונדו ראש במהמורינו רשעים מפילים במכמורינו בחנו פשענו ומרינו: זקנים וינים לרב שגוים אכלום והשיתום משל בגוים כנם ואבדתם בגוים:

סלה שמי קטורה באף ואפער פי ואשאף סכתה באף: ספקו שוטבי כף ואשתונן ואזעק חמס ואתאונן סכת וענן: סורו טמא שחו מאשימינו בהנתן ככרזל שמינו סחי ומאוס תשימנו: שבת משוש שמחת משוררים ורודפי קלו מנשרים לאבד הנשארים:

על אלה עשקונו בחרופיהם והגדילו שאון גדופיהם פצו עלינו פיהם: פצו פערו פה מבער שחת ואטרו עלי בתוכחת פחד ופחת: פני פאר חפת מעוני הקמיל והקים מעני פלגי מים תרד עיני: נפלה עטרת עז משענם וצר בשבעה דרכים ענם והתודו את עונם:

פרשה פצתה אוי כי סגרה תמור עז במתניה שק חגרה עיני גגרה: עשה עברתו ויחרה וערף את מדון מגרה עד ישקיף ויקא: עודינו עף כבוד ועלה ועשר מסעות בעלה עיני עוללה: על זה פסק נוי בעמם ושח לא אעזבם בכף זועמם אף אני אלך עמם:

צדיק צר צעדי לספור וכעקלתי ישר ואכפור צוד צדוני בצפר: צעק צורי וסכך מעבור ובהללי ערך לשבר צמתו בבור: צדו צעדי וסע דורשי וכעלותם עלי פים לגרשי צפו מים על ראשי: על הר ציון צבאו להכריתי וצור שח אהמול על שאריתי וזכרתי את בריתי:

קבאתי קשוב חרפט מוני על הלחי מכים בני קבאתי שמך יהוה: קומי קראי כי לא יכלם על יתר למקניאי ישלם קולי שמעת אל תעלם: קלים קדחוני ועלמת מראך השת בגוים מוראך קרבך ביום אקראך: אתה יהוה קץ אל תכזב עד מתי כחךש אעזב והארץ תעזב:

ראה רגז מכת אנושי ואומר בהבטשי בגשי רבת אדני ריבי בפשי: ראה רב בעותותי השמות כל עדתי ראיתה יהוה עותיתי: רוח רפתה בי מאימתם לבלעי העלו חמתם ראיתה כל נקמתם: למה כחוק תעמוד בדברם עזות במת הנשמה אושיב פכזות ואף גם זאת:

שמעו שנוקשתי בדחיפתם וכילק עלה עיפתם שמעת חרפתם: שכבו שוחחים בני מיגונם ושוכיהם גאה מאד גאונם שפתי קמי והגיונם: שישי שוסיתי כי בי יד מטה משפלת עד שאול מטה שבתם וקימתם הביטה: השיבנו שלם שלום שבים ותאמר אפדם משאונים וזכרתי להם ברית ראשונים:

תבא תשור מעני למול הם שגבו חיל ואוניך אמול תשיב להם גמול: תקרא תגלה יום כמוס בלב ומחפשי עולת לפעול מלב תתן להם מגנת לב: תם תכלית תקפם ללכדם יפלו בלי להעמידם תרדף באף ותשמידם: כי תמיד דוקרים ושוחקים ומתורכת אנו לא רחוקים השבנו והורנו אלה החקים:

טו

זכר אשר עשה (נ"א עש) צר בפנים (נ"א בפנים). שלף חרביו וזבא לפני ולפנים. נחלתנו בעת כטמא להם הפנים. וגדר פרכת בעלת שתי פנים:

יתומים געל במגן מאדם. וימדד קו כמראה אדם. מימינו דלח והשכיר חציו מדם. גיצא מן הבית וחרבו מלאה דם:

על הגותו הוות גבר. ונטה אל אל ידו למולו לגבר. מצרים וכל לאם אשר בם עבר (נ"א אם בם גבר). ואני

תשעה באב

(נ"א אבי) בתוך אוויו ארוץ אליו בצואר:
 אבותינו זכה כהכניסו בחוריו אכלה אש. וזה צעה זונה (נ"א זונה צועה) הכניס ולא נכוה באש. עבדים חתו
 בתוכו לבת אש. ועל מה בבית אש ממרום שלח אש:
 בפשטנו טבענו כהוציא כלי שרת. ושםם באני שיט במ להשרת (נ"א להשרת). עורנו במק כהשכים משרת.
 ולא מצא תשעים ושלשה כלי שרת:
 בשים כשרו כי בא עריץ. בקרקע הבית געליו החריץ. שרים לפתו כבוא (נ"א כבוא) פריץ. בבית קדש
 הקדשים צחנתו השריץ:
 בחורים מבחוץ צגו מתקנים. ומרו כי יזק בששים רבוא מזיקים. זקנים נבעתו כהרשוהו משקקים (נ"א
 מתקנים). עשות רצונו והוא אסור בזקים:
 שבת סוטן יבא אדמון. ויסבב חומה ויעות המון. נפלה עברה על ניני פצל לח ולוז וערמון. עד כי נטש מדוק
 ארמון:
 על פתח הר הבית החל לבא. ביד ארבעה ראשי טפסריו להחריבו. על צד מערבי לזכר השריד בו. וצג
 אחר כתלנו ולא רב ריבו:
 אמה קצפת והרשית לפנות. ילדים אשר אין בהם כל מאום משם להפנות. למה כגשו גוים ולא שעת א
 המנחה פנות. ושלחום לארץ פוש (נ"א בארץ עוז) בשלש ספינות:
 השיבנו שועו כבאו בנבכי ים. ושתפו עצמם יחד לגפול בים. שיר ותשבחות שוררו בעל ים. כי עליך הורגנו
 במצולות ים:
 כי תהומות באו עד בפשן. כל זאת באתנו ולא שכחנוך חלו לממשן. תקותם נתנו למשיב מבשן. ובת קול
 בשמעה עורה למה תישן:

יז

אם תאכלנה בשים פחים עוללי טפוחים. אללי לי:
 אם תבשלה בשים כחמניות ילדיהן (נ"א ילדים) המדודים טפחים טפחים. אללי לי:
 אם תגזנה (נ"א תגזנה) פאת ראשם ותקשרנה לסוסים פורחים. אללי לי:
 אם תדבק לשון יונק לחר בצמאון צחיחים. אללי לי:
 אם תהמנה (נ"א תהומנה) זו לעמת זו בואי ונבשל את בנינו צורחים. אללי לי:
 אם תועדנה זו לזו תני בנך והוא חבוי מנתח נתחים. אללי לי:
 אם תזמין (נ"א תזמנה) בשר אבות לבנים במערות ושיחים. אללי לי:
 אם תתיבנה הבנות (נ"א בנות) אל חיק אמותם נתפחים. אללי לי:
 אם תטוסנה רוחות עוללים ברחובות קריה תפוחים. אללי לי:
 אם תיקרנה בשפול רחם וצמוק שדים ואם על בנים שחים. אללי לי:
 אם תכשלה שמונה מאות מגנים בערב אלוחים. אללי לי:
 אם תלוהטנה רחם במיני מלוחים ונדודות גפוחים. אללי לי:
 אם תמעטנה מאלף מאה וממאה עשרה עד אחד למפחים. אללי לי:
 אם תנוסנה למסך היכל שמונים אלף כהנים פרחים. אללי לי:
 אם תשרפנה שם כל אותם (נ"א אותן) הנפשות בקוצים כסוחים. אללי לי:
 אם תערפנה על דם נקי שמונים אלף כהנים משוחים. אללי לי:
 אם תפחנה גפשות מדקרים מרים תנובות שיחים. אללי לי:
 אם תצברנה על אבן אחת תשעה קבין מוחי ילדים מבחים. אללי לי:
 אם תקענה שלש מאות יונקים על שוכה אחת מתוחים. אללי לי:
 אם תבאינה רכות וענגות כבולות על יד רב טבחים. אללי לי:
 אם תשכנה בין שפתים בנות מלכים משבחים. אללי לי:

תשעה באב

אם תתעלפנה הבתולות, והבחורים בצמאון צחיחים. אללי לי:

ורוח הקדש למולם מרעים. הוי על כל שכבי הרעים. מה שהקראם מודיעים. ואת אשר עשו לא מודיעים. אם תאכלנה בשים פכים משמיעים. ואם יהרג במקדש. כהן ובביא לא משמיעים:

יח

ואתה אמרת היטב איטיב עמך. ונפלינו אבי ועמך. ולמה בבי בליעל חללו שמך. ולא שפכת עליהם זעמך: אתה גדלת ורוממת בנים להבק. באשר ישא האומן את היונק. ולמה דודנים דצו (נ"א צחום) לזנק. ואחיה (בדי) (נ"א אינו גרותיו לחבק):

אתה היבקת דבש מסלע. ותוציא נוזלים מסלע. ולמה שופטיהם נשמטו בידי סלע. ועולליהם נפצו אל הסלע:

אתה זכתת ותמאס כל גוי. ולקחת לב (נ"א לקחת) גוי מקרב גוי. ולמה חש ועלה על ארצי גוי. ואמרו לכו ונכחידם מגוי:

אתה טאטאת נשים ושמונים. להביא גוי שמר אמונים. ולמה יזמו מואבים ועמונים. לעם זו בכוכבים נמנים (נ"א בכרובים מונים):

אתה פונת (נ"א כוננת) לשבת הודך. הר זה קנתה ימינו וידך. ולמה לאחור השבת ימין הודך. ותנבל כסא כבודך:

אתה מרום לעולם. וראשון. כוננת מרום מראשון. ולמה באץ כשע בפה ולשון. עד כי נגע צר באישון: אתה ששפת לטוב עלימו. בשים תביאמו ותטעמו. ולמה עריץ חרף ואמר אי אלהימו. אשר יאכל חלב זבחימו: אתה פוררת בעזר ים. ותסך בדלתיים ים. ולמה צללתי עד נבכיים. ויגדל שברי פים:

אתה קדוש יושב תהלות קדושים. בקרב (נ"א בסוד) ושישים המקדשים. ולמה רגשו גוים קדשים. והשימו בית קדש הקדשים:

אתה שמעת (נ"א שמע אלהינו) כי היינו חרפה. וסכתך באש גשרפה. ולמה תבלע נחלת חפה. תצמיח תרופה ועלינו חופפה:

אתה צדיק על כל הבא. לב. הצדקה ונצדיקך בחבה. ולמה נהינו ולנו הדבה. כי כל זאת באתנו בחובה:

יט

לך יהוה הצדקה באותות אשר הפלאת מאז ועד עתה, ולנו בשת הפנים בבחינה אשר נצרפנו ואותנו תעבת:

לך יהוה הצדקה בגוי מקרב גוי לקחת במסות, ולנו בשת הפנים בדפי אשר נמצא בנו כמעשיהם עשות:

לך יהוה הצדקה בהלכו אלהים לפדות לז לעם, ולנו בשת הפנים בוימרו עליים בים סוף גוי באלהיו בפשעם:

לך יהוה הצדקה בזכר ואתם עדי אבי אלהים, ולנו בשת הפנים בחרפנו בסין קום עשה לנו אלהים:

לך יהוה הצדקה בטעם שהטעמתנו כצפיחת בדבש, ולנו בשת הפנים ביום הקרבנו לפניו סלת ושמן ודבש:

תשעה באב

לך יהוה הצדקה בכלפול מן וּבָאָר וְעָמוּד עָנוּ,
וְלָנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּלַחֵם הַקֶּלֶקֶל אֲבוֹתֵינוּ בְּאֵהֲלֵיהֶם בְּרָגְנוּ:

לך יהוה הצדקה במדבר לא חסרנו דבר,
וְלָנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּנֹאצוֹת לָבוֹן וְחִצְרֹת וְדִי זָהָב כַּמְדָּבָר:

לך יהוה הצדקה בסיחון ועוג וכל מלכי כנען,
וְלָנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּעֵבֶן אֲשֶׁר מַעַל בַּחֲרָם בְּלִי מִצָּא מַעַן:

לך יהוה הצדקה בפעל אשר פעלת בארבעה עשר מושיעים,
וְלָנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּצֹלָם מִיָּכָה כִּי בּוֹ אֲנַחֲנוּ פּוֹשְׁעִים:

לך יהוה הצדקה בקימת שילה ונוב וגבעון ובית עולמים,
וְלָנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּרִשְׁעֵי שְׁנַמְצָא בְּנוֹ שֶׁחֲרָבוּ וּבָם אָנוּ נִכְלָמִים:

לך יהוה הצדקה בשני חרבנות שחרבו בבצענו ואנו קימים,
וְלָנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּשׁוֹבְנוֹ אֵלֶיךָ בְּכָל לַב שֶׁתָּשׁוּב אֵלֵינוּ בְּרַחֲמִים:

לך יהוה הצדקה בתשע מאות שנה שהיתה שגאה כבושה מלהשמע,
וְלָנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת כְּתַבַּע אֵשׁ חֲמוּדוֹת וְשׁוֹעַ הָטָה אֱלֹהֵי אֲזָנְךָ וְשָׁמַע:

כ

הטה אלהי אֲזָנְךָ לְתַפְלִצַּת מִנְּאֻצַּת מִי לִי בְּשָׁמַיִם וְשָׁמַע שְׁאֲגַת צוֹכְרֶיךָ הָאוֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוּד שְׁעַר
הַשָּׁמַיִם:

הטה אלהי אֲזָנְךָ לְרִגְשַׁת הַדּוֹבְרָת עַל צְדִיק עֲתָק וְשָׁמַע קוֹל שְׁאוֹן מַעִיר בְּחִמָּה שְׁפוּכָה לְשִׁתְּק:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְצִיר שְׁלַח וְגַם קוֹמוֹ וּבִקוּמָה עֲלֶיךָ לְמַלְחָמָה וְשָׁמַע פְּלִצוֹת הוֹמִים בָּא הָעַת אֶתוֹ בְּבֵיתוֹ
לְהַלְחָמָה:

הטה אלהי אֲזָנְךָ לְעֵצוֹ עֲצָה וְחִשְׁבוֹ מִזְמָה בַּל יוֹכְלוּ וְשָׁמַע שִׁיחַת נֹעֲצוֹ לִב־יְחִדּוֹ עֲלֶיךָ עֲלוֹת נִסְתַּכְלוּ:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְנֹאצוֹ וְשִׁלְחוֹ בְּאֵשׁ מִקְדָּשׁ הַמּוֹכָא וְשָׁמַע מִחֲרָפֶיךָ מִדְּמִימֵי תוֹדָה וְקוֹל זְמֵרָה:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְלִצִּים לְצוֹן חֲמָדוֹ לָהֶם וְשָׁמַע כָּל חֲרָפְתָם אֲשֶׁר חֲרָפוּךָ וְהִפְּלֵ אִימָתְךָ עֲלֵיהֶם:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְיִהְיֵוֹ וְהוֹצִיאוֹ הַכְּרוּבִים בְּרַחוּבוֹת מִחֲזָרִים וְשָׁמַע טְרַחוּת טוֹפָם כְּהִעָלוֹ עַל מִזְבְּחֶךָ חֲזִירִים:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְחַלְלוֹ וְטָנְפוֹ בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים וְשָׁמַע זְדִים מְזַרְקִים לְמוֹלָךְ מִיְלּוֹת קְדוֹשִׁים:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְלוֹעֲזִים מַעֲזִים מִצַּח לָפוֹ וְנִלְחָמָה אֶתוֹ בְּבֵיתוֹ וְשָׁמַע הוֹוֹת הוֹלְלִים מְהַלְלִים כִּי אֵין הָאִישׁ
בְּבֵיתוֹ:

הטה אלהי אֲזָנְךָ לְדוֹבְרַת אֲבִי וְאַפְסֵי עוֹד וְשָׁמַע גְּדוּפִיָּה וְחֲרוּפִיָּה מִשְׁתַּחֲצֵת עַד כֶּסֶאֶךָ עוֹד:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְבִנְיָה וּמִלְעֲגַת מַה תּוֹחִילִי וְאֵינוּ נִבְנָה וְשָׁמַע בְּכִית מִסְפִּידִים וְקוֹרְעִים וּמַחֲכִים מִתִּי יִבְנָה:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְאוֹמְרִים עֲזָב וְשָׁכַח וְנִטְשׁ וְלַעֲד שׁוֹמֵם וְשָׁמַע אֲנָקָתְנוּ וְקָנָא וְקָנָא תְנוּ וְהָאֵר פְּגִיב עַל מִקְדָּשְׁךָ
הַשָּׁמַם:

כא

אֲרָזֵי הַלְבָנוֹן אֲדִירֵי הַתּוֹרָה. בְּעֲלֵי תְרִיסִין בְּמִשְׁנֵה וּבִגְמָרָא. גְּבוּרֵי כַח עֲמִלְיָה בְּטַהְרָה. דָּמָם נִשְׁפָּךְ וּבִשְׁתָּה

תשעה באב

גבורה:

הנם קדושי הרוגי מלכות עשנה. ועל אלה אני בוכיה ועיני נגכה. זאת בזכרי אַזעק בַמכה. חַמדת ישׂראל
לְלִי הַקִּדְשׁ גָּרַעַטְכָּה:

טְהוּרֵי לֵב קְדוּשִׁים מִתּוֹ בְּמִיתָה חֲמוּכָה. יִדּוּ גוֹרֵל מִי רֵאשׁוֹן לַחֲרָב בְּרוּכָה. כְּפֹלֵל גּוֹרֵל עַל רַבָּן שְׁמֵעוֹן פֶּשֶׁט
צֹארוֹ וּבְכָה כְּנִגְזָרָה גְזָרָה לְרַבָּן שְׁמֵעוֹן חֲזַר הַשֵּׁר לְהַרְגוֹ בְּנֶפֶשׁ נְצוּכָה:

מִזְרַע אֶהְרֵן שָׁאֵל בְּבִקְשָׁה לְבָכוֹת עַל בֶּן הַגְּבִירָה בְּטַל רֵאשׁוֹ וּנְתַנּוּ עַל אַרְכָּבוֹתָיו מִנוּכָה הִטְהוּרָה שֵׁם עֵינָיו
עַל עֵינָיו וּפְיוֹ עַל פִּיּוֹ בְּאַהֲבָה גְּמוּרָה עֵנָה וְאָמַר פֶּה הַמִּתְגַּבֵּר בְּתוּכָה פְּתֹאֵם נִקְנְסָה עָלָיו מִיִּתָּה מִשְׁנֵה
וּחְמוּרָה:

צוּה לְהַפְשִׁיט אֶת רֵאשׁוֹ בְּתַעַר הַשְּׂכִיכָה קִיָּם בְּעוּרוֹ אָמְרוּ לְנִפְשָׁךְ שְׁחִי וְנִעְבְּרָה רֶשַׁע הַפּוֹשֵׁט עֵת הַגִּיעַ
לְמִקּוֹם תְּפִלִּין מִצּוֹת בְּרָה צַעַק צַעֲקָה וּנְדַעֲזָעָה עוֹלָם וְאַרְץ הַתְּפוּרָה:

מֵאַחֲרָיו הִבִּיאוּ אֶת רַבִּי עֲקִיבָה עוֹקֵר הָרִים וְטוֹחֵבֵן זוּ בְּזוּ בְּסִבְרָה וְסָרְקוּ אֶת בְּשָׂרוֹ בְּמַסְרֵק בְּרָזָל לְהַשְׁתַּבְּרָה
יִצְמָה נִשְׁמַתוֹ בְּאֶחָד זֹבֵת קוֹל אֲמָרָה אֲשֶׁרִיב רַבִּי עֲקִיבָה גּוֹפֵךְ טְהוֹר בְּכָל מִינֵי טְהָרָה:

בֶּן בְּבֵא רַבִּי יְהוּדָה אַחֲרָיו הִבִּיאוּ בְּשִׁבְרוֹן לֵב וְאַזְהָרָה נְהַרְג בֶּן שִׁבְעִים שָׁנָה בְּיַד אֲרוּכָה יוֹשֵׁב בְּתַעֲנִית הָיָה
בְּקִי וְחֲסִיד בְּמִלְאֲכָתוֹ לְמַהֲרָה:

רַבִּי חֲנִנְיָא בֶּן תַּנְדִּיּוֹן אַחֲרָיו מִקְהִיל קַהֲלוֹת בְּצוֹן שְׁעָרָה יוֹשֵׁב וְדוֹרֵשׁ וְסָפֵר תוּכָה עִמוֹ וְהַקִּיפוּהוּ בְּחִבְלֵי
זִמּוּרָה אֶת הָאוֹר הַצִּיתוֹ בָּהֶם וְכִרְכְּהוּ בְּסָפֵר תוּכָה סְפוּגִין שֶׁל צֶמֶר הִבִּיאוּ עַל לְבוֹ שְׁלֵא יָמוֹת מְהָרָה:

חֲסִיד רַבִּי יִשְׁכָּב הַסּוֹפֵר הַרְגוּהוּ עִם עֲמוּמָה זָרְקוּהוּ וְהַשְׁלִיכוּהוּ לְכָלְבַּיִם וְלֹא הִקְבֵּר בְּקַבּוּרָה יִצְמָה בֵּת קוֹל
עָלָיו שְׁלֵא הַיִּתִּים כָּלוּם מִתּוֹרַת מִשָּׁה לְשִׁמְרָה:

וְאַחֲרָיו רַבִּי חוֹצְפִית בְּיוֹם עֲבָרָה עוֹף הַפּוֹרֵחַ נִשְׁרַף בְּהַבֵּל פִּיּוֹ כְּבַמְדוּרָה:

צְדִיק רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן שְׁמוּעַ בְּאַחֲרוֹנָה נְהַרְג בְּמַדְבְּרָה יוֹם עָרַב שַׁבַּת הָיָה זְמַן קְדוּשׁ וְיִקְדַּשׁ וְיִקְרָא חֲרָב שְׁלֵפוֹ
עָלָיו וְלֹא הִנְחִיאוּהוּ בְּחַיִּים לְגִמְרָה יִצְמָה נִשְׁמַתוֹ בְּבִרְא אֱלֹהִים יוֹצֵר וְצָר צוּרָה:

כְּהֵנָה וְכְהֵנָה הוֹסִיפוּ בְּנֵי עוֹלָה לְעַנּוֹת בְּגַעֲכָה בְּסִקִּילָה שְׂרָפָה הַרְג וְחִגַּק מִי יוּכַל לְשַׁעֲרָה נוֹתֶרֶת מִמֶּנָּה
יֵאָכְלוּ אֲרִיּוֹת שֶׁהַ פְּזוּרָה חֲזָה הַתְּנוּפָה וְשׁוֹק הַתְּרוּמָה טְרָפוֹ אֲרִיָּה וְהַכְּפִירָה:

יִיטִיב יְהוֹה וְלֹא יוֹסִיף עוֹד לִיסְרָה אֲמֵץ בְּרָפִים כּוֹשְׁלוֹת חֶלֶק יַעֲקֹב וּמוֹשִׁיעַ בְּעַת צָרָה:

לְצַדִּיק יִמְלֹךְ מֶלֶךְ יִמְלֹךְ שְׁלֵמוֹ יִמִּי אֲבָלָךְ לְאוּרוֹ נִסַּע וְנִלְכָּךְ:

כב

הַחֲרִישׁוּ מִמִּנֵּי לְאַדְבָּרָה וְיַעֲבֵר עָלֶי מָה חֲמַס אַזְעַק וְשֵׁד לֶךְ שׁוֹכֵן שְׁמִימָה הַצִּיקְתַּנִּי רוּחִי וְלֹא אוֹכַל אֲדוּמָה
כִּי־וַלְדָה אֶפְעָה אֶשְׂאָף וְאֶשׁוּמָה מִסְפַּד מֵרַ אֶעֱשֶׂה וְאֶקְוֶן בְּנֵהִימָה דְבָרִי שְׁאֲגוּתִי יִתְּכוּ כִּימָה סִפְדִי עַל עַדְתִּי

תשעה באב

אשר נתנה לשמה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

איך שבת משוש וערבה שמחה כל פנים פארור וכל ראש קרחה וכל זקן גרועה ועל כל לב אנה מאז בתעורר גוי עז דורש שוטה סלה אבירי הוגי עז מבטחה בתולותי ובחורי נסח בבסיסה בראש כל חוצות נבלתם כסוטה עוללי וטפי נחשבו כצאן טבחה אילילה על זאת ודמעתני על לטה האספו אלי דוניי צאן נדחה להרבות הבכי ולהרים צוטה הילילו שמים וזעקי אדמה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

אראלים צאו וצעקו מכה ספוד תמרור האגדו בחבורה קול כחולה צנה כמבכינה התאוננו על עדת שיה פזורה עלימו כי נגזרה גזרה בחרי אף ועם ועברה ונתועדו בפרישות ובטהרה לקדש שם הגדול והנוכה ואיש את אחיו חזקו בעזרה לדבק ביראה טהורה בלי לעבוד זכה ולא חסו גבר וגביכה על פנים צפירת תפארה אבל אזרו גבורה יתרה להלום ראש ולקרוץ שדכה ואלימו דברו באמיכה לא זכינו לגדלכם לתורה בקריבכם בעולה והקטרה ונזכה עמכם לאורה הצפונה מעין כל ועלומה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

אז הסכימו גדולים וקטנים לקבל באהבה דין שוכן מעונים וזקנים דשנים ובענבים הם היו תחלה בדונים ויצאו לקראתם עזי פנים ונהרגו המונים המונים ונתעברו פדרים עם פרשדונים והאבות אשר היו רחמנים בהפכו לאכזר פיענים והפיסו על אבות ועל בנים ומי שגורל עלה לו ראשונים הוא נשחט בחלפות וסכינים ובחורים עלי תולע אמונים הם לחכו עפר כתיבנים והכלות לבושות שנים מעלפות בזרעות חתנים מבתחות בקרב וכידונים זכרו זאת קהל עדת גבונים ואל תחשו מהרבות קינים והספידו על חסידים והגונים אשר צללו במים הזידונים לזכר זאת בפשי עגומה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

תורה תורה חגרי שק והתפלשי בפדים אבל יחיד עשי לך מספד תמרורים על תופשי משופיך ופופשי מכמורים מלחיר וחובליך במים אדירים עורכי מערכך מישרי הדורים מפענחי צפוניך ומגלי מסתורים מי יקצה בגבעות ומי יסתעת בהרים מי יפרק היות ומי יתחץ שברים מי יפליא גזירות ומי יערוך נדרים מי ישדד מעמקיך וחתו אכרים ומי ילחום מלחמתך וישוב לשעים כלי מלחמה אבדו ובפלו גבורים אשריהם משכילים כרקיע זהרים במנוחות שלום בחו ישרים אוי ואבוי ושד ושבר לנותרים למדיבת גפש וסבלים וצירים לכליון עינים צלמות ולא סדרים ערב אומרים מי יתן צפרים ובקר מצפים מי יגלה אורים ממראה עינימו אשר חמה שרים מחוץ שכלה חרב ואימה מסדרים עד מתי תבט רואה כל סתרים צפה עלבון תורתך אשר שרפוף זרים קלאוק פרעוה קרעוה לגזרים כסירים סבוכים הגדילו המדורים העל אלה תתאפק אדון כל יצורים תנקום לדם הנשפך במים הנגרים משד עניים מאנקת סעורים עם שבי פשע לעונים ומרורים קומה לעזרתי אדיר באדירים פעמיך למשאות הרימה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

כג

ואת בוי חטאתי השמימה ודמעתני על לחיי אזרימה וביום זה נהי ונתיה ארימה ואהימה מימים ימימה

אבל לב ונחום חדל חדול ומכל כאב צירי נבדל בדול על בן ובת רבי ישמעאל כהן גדול זככם יקוד בלבבי אשמה ואהימה מימים ימימה:

עת נשבו ובפלו לשבי אדונים והם שכנים זה לעמת זה חונים ויספרו זה לזה עינים זה אמר משבית ציונים שביתי שפחה לכושת שנים כלבנה בזיו וקלסתר פנים ובתאר כקציעה וימימה ואהימה מימים ימימה:

רעהו ספר לו בכפלים ואני בא משבי ירושלים שביתי עבד יפה עינים כשמש בתקפו עת צהרים וסיהר עת

תשעה באב

זמנה השלימה ואהימה מימים ימימה:

בא ונזוגשם ונחלקה בינותים בולדות כמו כוכבי שמים לשמע זאת תצלנה אַזבים לזכר זאת את מדי אפרימה ואהימה מימים ימימה:

כהספיו על זאת שניהם יחד לערב זוגום בחדר אחד והאדונים מבחוץ לבם כאחד והם בוכים במר גפש ופחד עד בקר בכיתם לא הדמימה ואהימה מימים ימימה:

זה יספוד בחיל לבב ימסה בין אהרן איך שפם יהי נושא והיא גם היא תילל בתגרת שוסה בת יוכבד איך לעבד תנשא אוי כי זאת גזר אומר ועושה לזאת יבפועש כסיל וכימה ואהימה מימים ימימה:

אור בקר זה את זה כהכירו הוי אח והוי אחות הגבירו ונתם־קו יחד ונתם־ברו עד יצאה נשמתם בגשימה ואהימה מימים ימימה:

לזאת יקובן ירמיה בשאיה גזרה זאת אני תמיד בוכיה ובלבבי יקד יקוד וכניה על בן ובת מספד רב אעצמה ואהימה מימים ימימה אריד בשיחי ואהימה וקול בהי ארימה:

כד

על חרבן בית המקדש כי הנס וכי הודש אספוד בכל שנה ושנה מספד חדש על הקדש ועל המקש:

תסתר לאלם תרשישים מרן כזעזעת עולם מפני חרון כלהטה אש בין שני בדי ארון:

שני מקדשים אשר במעלה ובמטה זה על גבי זה האפלו בעלטה ובמת אחריש אתאפק ואביטה:

ראשי הבדים כנגזזו מבית הפרכת וארבע גחלים בדביר מהלכות וארבעים יסוד עד תהום מלחכות:

קדש הקדשים מבתי קדש כנגבד סחת והיללת אהלי שדד ובמת אכה כף אל כף ושאגת הידד:

צפירת תפארתך כנתנה ביד צר וכל כלי חמדה אווי בית האוצר ולך הפח והגבורה ובמו לא עצר:

פני הכסא אז אפלו וגבהי שמים לקדרות השפלו יכין ובעז להשתבר כנפלו:

עשר שלחנות אז שוללו ולעורכיהם נמו איה אדון אלו לאוצר שגער לקדשים כהנסלו:

שכרפים עמדים בעו ממעמד כבהרסו מכונות מבית מממד זרים קראו לימי השמד:

בחשתים ועשרה כירות כגמסרו לבל והנם שבורות ושני המאורות מאז קדורות:

מעשה אאופנים אשר במרכבה כהורדו לארץ זהר הכקיע כבה חולש על גוים לפני כרובים בא:

ליוות המורד מעת הורדו הטללים עוד לברכה לא ירדו כלבים רעים על במתי עב דדו:

תשעה באב

כל כלי הכסף וכלי הזהב קצצו, וסו מבית הלהב בצאת הקדר שחחו עזרי רהב:
 יום אשר נקרא מהומה ומבוכה להקת מלאכים באשה מצרה ובוכה דבור פתח וענו אחריו איכה:
 טס עמוני ומואבי והוציאו הכרובים ובכלבה היו גם מסובבים הנה ככל הגנים בית יהודה חשובים:
 חיל שרפי מעלה חלף מגדלתו ואל אדיר שמו לא אבה תהלתו לגלים כחושת בת תפארתו:
 זמרי שחק החשו מנעם, וגם מה לכם פה אין היום טעם מה תקלסו למלך בשעת הזעם:
 והכוכבים והלזים על משמרותם נשחטים, ועל מחלקותם עמדו שעטת אסטרו־דיוטים, וגמו איה מלך אסור
 ברהטים:
 הכלים והמשמשים בשבי הולכים השרים והסגנים בכבל משוכים ותמור בדים שק חגרו מלאכים:
 דץ לביא ופקח עיניו, והנה מיכאל מהלך לפניו, ושרים הולכים בעבדים חזו המוניו:
 גאווה עטה וכבה את המנורה, ונטה ידו אל אל המוכא ויחשיך אור עטה אורה:
 בשאגו כארי בדביר בל ברח דודי כעל מת מתאבל פקדון הרוחות בו בלילה לא קבל:
 אמר למשחיתים חמתי התכתי את ידידות בפשי בכף אניביה בתתי עזבתי את ביתי, ונחלתי בטשתי:

כה

מאת רבי קלונימוס בן יהודה:

מי יתן ראשי מים ועיני מקור נוזלי, ואבכה כל ימותי ולילי, על חללי טפי ועוללי, וישישי קהלי, ואתם ענו
 אבוי ואוי ואללי, ובכן בכה בכה רב והרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ודמוע תדמע עיני ואלכה לי שדה בוכים, ואבכה עמי מרי לבב הגבוכים, על בתולות היפות וילדים הרכים
 בספריהם נכרכים, ולטבח נמשכים, אדמו עצם מפנינים ספירים ונופכים, כמו טיט חוצות גדשים ובשלים,
 סורו טמא קראו למו מלקרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ותנד עיני דמעה ואילילה ואנודה, ולבכי ולחגר שק אקרא להספידה, מפז יקרה ונהב חמודה, פנימה

תשעה באב

כבודו כבוד כל כלי חמדה, ראוה קרועה שכולה וגלמודה, התורה המקרא המשנה והאגדה, עמו וקוננו זאת להגינה, אי תורה תלמיד והלומדה, הלא מקום מאין יושב חרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ועפעפי יזלו מים דמע להגינה, ואקוננו מר עלי הרוגי אשפירה, בשני בשמונה בו ביום מרגוע הוקרה, מרגוע לרגוע נחלפו להבעירה, נהרגו בחורי חמד וישישי הדנה, באספו יחד בפשם השלימו במוכא, על יחוד שם מיסד יסדו שם בגבוהה, גבורי כח עושי דברו למכה, וכהני ועלמי נגועו בלהם עשכה, ובמר יגוני ועצבי ילל אחבירה, קהלות הקדש הריגתם היום בזככה, קהל ורמזא בחונה ובחונה, גאוני ארץ ונקיי טהרה, פעמים קדשו שם המיסד במוכא, ובעשרים ושלשה בחדש זיו לטהרה, ובחדש השלישי בקריאת הלל לשורכה, השלימו בפשם באהבה קשורה, אהימה עליהם בבכי ילל לחשכה, כלולי כתר על ראשם לעטרה, ועל אדירי קהל מגנצא ההדורה. מנשרים קלו מאכיות להתגברה, השלימו בפשם על יחוד שם הנוכא, ועליהם זעקת שבר אשעכה, על שני מקדשי יסודם כהיום ערערה, ועל חרבות מעט מקדשי ומדרשי התורה, בחדש השלישי בשלישי נוסף לדאבון ומאירה, החדש אשר נהפך ליגון וצרה, ביום מתן דת סבירתי להתאשכה, וביום נתינתה כמו כן אז חזרה, עלתה לה למרום למקום מדונה, עם תיקה ונברתיקה והדורשה וחוקרה, לומדיה ושוגיה באישון כמו באוכה, שימו נא על לבבכם מספד מר לקשכה, כי שקולה הריגתם להתאבל ולהתעפרה, כשרפת בית אלהינו האולם והבינה, וכי אין להוסיף מועד שבר ומבערה, ואין להקדים זולתי לאחכה, תחת כן היום לניתי אעוררה, ואספדה ואילילה ואבכה בגפש מכה, ואגנתי כבדה מבקר עד ערב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ועל אלה אני בוכיה ולבי נהם נהימות, ואקרא למקוננות ואל החכמות, אלי ואליה כלם הומות, היש מכאוב למכאובי לדמות, מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימות, חללי חללי חרב מטלים ערמים וערמות, נבלתם כסוטה לתית ארץ ובהמות, יונק עם איש שיבה עלמים ועלמות, מתעתעים כמו מוני ומרבים כלמות, איה אלהימו אמרו צור חסין בו עד מות, יבא ויושיע ויחזיר נשמות, חסין יה מי כמוך נושא אלמות, תחשה ותתאפק ולא תחגר חמות, באמור אלי מלעיגי ואם אלהים הוא ירב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ועיני עיני יורדה מים כי נהפך לאבל משורר, ועגבי לקל בוכים להפך ולקרר מי ינוד לי זמי מחזיק להתעורר, חמה בי יצאה וסער מתגורר, אכלבי הממני הצר הצורר, שבר עצמותי זורר ומפכר, סלה כל אביכי הטבור והשרר, רטיה ומזון אין לברר, מכתי אנושה באין מתעיל ומזורר, על כן אמרתי שעו מני אמרר, בבכי דמעתי על לחיי לצרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

תשעה באב

כו

אז בהלוך ירמיהו על קברי אבות ונבם עצמות חביבות מה אתם שוכבות בניכם גלו ובתיכם חרבות ואיה זכות אבות בארץ תלאובות:

געו כלם בקינים על חסרון בנים דובבו בקול תפונים פני שוכן מעונים ואיה הבטחת ועכרתי להם ברית ראשונים:

הם המירו כבודי בתהו ולא פסדו ולא רהו ואעלים עיני מהם ולא בהו ולא נשהו ואיך אתאפק על אמירת לא הוא:

זעק אב המון בעבורכם וחנו פני אל רם חנם נסיתי עשר בחינות עבורכם והן חזיתי שברם ואיה הבטחת אל תירא אברכם:

טעו להזרות בעבודות זרות יעצו לחצב בארות בארות נשברות ואיך אתאפק על בטול עשרת הדברות:

כה צוח יצחק פני שוכן שחק לשוא בי טבח הוסיק והן זרעי נשחק ונמחק ואיה הבטחת ואת בריתי אקים את יצחק:

מרו בירמיהו וטמאו הר המכה גלאיתי נשוא געיה עולה לי מנשיה ואיך אתאפק בהריגת זכריה:

סח ילד בתלף דמעות כתיבן זולף עוללי שטפחתי בעלף איך גזו מני בחלף ואיך הפרע מני דמים בדמים כמה אלף:

פי רועה באמן כפוש באפר ומדמן צאן אשר בחיקי האמן ואיך גזו בלא זמן ואיה הבטחת כי לא אלמן:

קול בכי לאה מתופפת על לבבה רחל אחותה מבכה על בניה זלפה מכה פניה בלהה מקוננת בשתי ידיה:

שובו תמימים למנוחתכם מלא אמלא כל משאלותיכם שלחתי בבילה למענכם הגני משובב גלות בניכם:

כז

אז במלאת ספק יפה כתרצה הן אראלם צעקו חוצה: בן חלקיהו מארמון כיצא אשה יפת תאר מנולת מצא: גנרני עליך בשם אלהים ואדם אם שד לשדים את או לבני אדם דמות יפין כבשר ודם פחדך ויראתך כמלאכים לבדם: הן לא שד אני ולא גלם פחת ידועה הייתי בשובה ובחת: והן לשלש אני ולשבעים ואחד ולשבים עשר ושישים ואחד: זה האחד אברהם היה וכן השלשה אבות שלישיה: חק שנים עשר והן שבטי יה ושישים רבוא ושבעים ואחד סנהדרין יה: טעמי הקשיבי ועשי תשובה יען היותך כל כך חשובה: יפה לכי בעלץ ולשמוח בטובה ולא תקרא עוד בת השובה: כי איך אשמח וקולי מה ארים הן עוללי בתנו ביד צרים: לקו גביאי ודמם מגרים גלו מלכי ושרי וכהני בקולרים: מלון מקדשי בעוני נדד דודי מאז ברח ונדד: נעם אהלי בעל פרחי שדד רבתי עם איכה ישבה בידד: סחה האשה לנביא ירמיהו שח לאליהו בעד מפת סערה עניה: עד יענה אל וימר דיה ויצילני מחרב ושביה: פלל תחנה לפני קונו מלא רחמים חוס כאב על בנו: צעק מה לאב שהגלה בנו וגם אוי לבן שבשלחן אב אינו: קום לך ימיה למה תחשה לך קרא לאבות ואהרן ומשה: רועים יבואו קינה להנשא כי זאבי ערב טרפו את השה: שואג היה ירמיהו הנביא על מכפלה נוהם

תשעה באב

כְּלַבִּיא: תָּנוּ קוֹל בְּבָכִי אֲבוֹת הַצָּבִי תַעֲוּ בְּנִיכֶם וְהִנֵּם בְּשִׁבִי: אִם כָּאֲדָם עֲבָרוּ בְּרִית אִיהָ זְכוֹת כְּרוֹתֵי בְּרִית: מֶה אֲעֲשֶׂה לָכֶם בְּבִי גְזֵרָה הִיא מִלִּפְנֵי שְׁמֵם מִקִּדְשׁ מִבְּלִי בְּאִי מוֹעֵד עַל כִּי יַדִּידִים נָתַנוּ לְהַמְעֵד: תְּשִׁיבֶם כְּמֵאֵז סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד תִּרְחֶם צִיּוֹן כִּי בָא מוֹעֵד:

כח

אִיךְ תִּבְנֶם מוֹנֵי הַבַּל וְכַנּוּרֵי גֵהַפֵּךְ לְאַבֵּל בְּנִחַלֹת סָבֵל כְּבֵד עָלַי עַל סָבֵל וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 בְּזֶה יוֹם בְּכָל שָׁנָה עֵדֵן עָלַי שָׁנָה וְהִנֵּנִי עֲגוּמָה וְעֲגוּבָה יוֹתֵר מֵאֶלֶף שָׁנָה וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 גָּבַר חֶרוֹן וְנִגְבַּז אֶרוֹן בְּמִשְׁנֵה שְׁבָרוֹן בְּמִסְרָבִי מֶרוֹן וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 דִּירְתִי חֲרָבָה וְעֵדְרִי בְּשָׁבָה וְרַבַּת אֶהְלִיבָה בְּדָד יִשְׁבָּה וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 הוֹעַל אֶרְיָה מִסַּבְּכוֹ עַל אֶרִיאֵל וְהִסְבִּיכוֹ וְהִגְלָה מִסַּכּוֹ מִנְחָתוֹ וְנִסְכּוֹ וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 וְהִרְגַּ הַמּוֹנִים מִשׁוּחֵי שְׁמַנִּים בְּאֹזֵי בַמִּנִּים פְּרָחֵי כְהִנִּים אֶלְפִים שְׁמוּנִים וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 זָנְבָם כְּחוּי וְהִדְבִיא בְּעֵזְרַת הַמַּלְבִּיא אֶרְיוֹךְ כְּמוֹ לְבִיא עַל דָּם כֹּהֵן וְנִבִיא וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 חֲרַשׁ לְמִשׁוּאוֹת עִיר מִלְּאָה תִשׁוּאוֹת וְבִתִּי סוֹפְרִים וּמִשְׁבִּיּוֹת יוֹתֵר מֵאַרְבַּע מֵאוֹת וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 טָסָה מִדֵּי לְאַבֵּד חֲמוּדֵי וּמִשְׁלָה בְּמַחְמַדֵּי בְּקֶרְעֵי מִדֵּי וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 יַעֲצָה לְחַנּוּךְ בְּבִי גוֹר מִזִּנְק בְּפֶה אֶחָד לְשִׁנְךָ זָקוֹ וְיִשִּׁישׁ עוֹלָל וְיוֹנֵק וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 כְּבִדָּה שְׁלִישִׁית עַל קִדְשׁ רֵאשִׁית בְּשִׁצְף חֲרִישִׁית בְּתֵה לְהִשִּׁית וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 לְחִצָּה לְחִלְק בְּבִי חִלְק וְחוֹלֵק שְׁאִין לָכֶם חִלְק בְּשֵׁם אֵל דּוֹלֵק וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 מִרְדָּה אָדוּם עֲדוּשֶׁת אָדוּם וְאַצָּה בְּזָדוֹן לְאַבֵּד כֶּסֶף וְהָדוּם וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 נוֹעֲדוּ עִם אֲדָמוֹן מוֹאֵב וְעִמּוֹן לְהִשְׁבִּית אֲמוֹן וְלְהַחְרִיב אֶרְמוֹן וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 סָלָה כָּל אֲבִירֵי וְעֵדְרֵי חֲבֵרֵי וְהִבְלָגוּ גְבוּרֵי לַעֲיִן כָּל עוֹבְרֵי וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 עִיפָה בְּפִשִׁי לְהִרְגִים לְמַסְפֵּר הַהֲרוּגִים כְּאֵיל עוֹרְגִים וְעֵלִיךְ גֵּהֲרָגִים וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 פְּלָצוּ בְּיוֹם קָרֵב בְּמִזְרַח וּבְמַעֲרָב דָּמָם מִעֲרָב קֵהֵל וְעַם רַב וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 צָרוֹת עַל צָרוֹת זוֹ מִזּוֹ מִצָּרוֹת גְּדוּלוֹת וּבְצָרוֹת אֶרְכוֹת וְלֹא קִצְרוֹת וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 קִשְׁרוּ אֲבֵתֶם וְחִגְרוּ חֲבִיתֶם וְאַסְפוּ מִחֲנוֹתֶם וְהֶאֱרִיכוּ לְמַעֲנִיתֶם וְאִיךְ אֲנַחֵם:

תשעה באב

רבות אֲנָחוּתִי וְעֲצוּמוֹת שִׁיחוּתִי רַבּוּ בְּהַמּוֹתִי, וְאַתָּה יְהוָה עַד מָתִי, וְאַיִךְ אֲנַחֵם:

שְׁמַעַת חֲרַפְתֶּם חֲרַפּוֹנִי בְּשַׁפְתֶּם שִׁיבְתֶם, וְקִימְתֶם אֲבִי מִנְּגִידְתֶּם, וְאַיִךְ אֲנַחֵם:

תִּקְוַתְכֶם אֲפֹא מֶה לָּכֶם פֶּה חֲרָה אֲפֹ, וְאַיִן עוֹד לִרְפוּאָה וְאַיִךְ אֲנַחֵם:

תְּשׁוּבוֹתֵיכֶם בְּשָׂאֵרוֹ מֵעַל הַחוּבֵי עוֹבְדֵי הַבַּעַל עַד יִשְׁקִיף, וְיִרְאֵה מִמֶּעַל מוֹרִיד שְׂאוֹל יַעֲלֶה, וְאַז אֲנַחֵם:

כט

אָמַרְתִּי שְׁעוּ מִנִּי בְּכִי אֶמְרָר מֵרַב בְּפִשִׁי, וְרוּחִי אֶקְרַר עִם לִינִתִּן הַעֲתִידִים לְעוֹכָר:

בְּכִי יַעֲזַר עָלַי, וְיִגֹּנֵךְ בֵּת עַמִּי הַתְּאֲבָכִי בְּגִינֵךְ, אֵל תִּתְּנִי פּוֹגַת לָךְ אֵל תִּדְּם בֵּת עֵינֶיךָ:

גַּעִי בְּכִיָּה מַעֲטָרֶת בְּעֲלִיזוֹת הַיִּת מִקֶּדֶם, וְהִנֵּךְ לְבִזּוֹת אֵיכָה בְּהִיטָה הַרְעָה הַזֹּאת:

דָּמִי אֵל תִּתְּנִי פְּלִטָה הַבְּשָׂאָה הַרִימִי קוֹל, וְזַעֲקִי מֵרָחֵק כִּי שָׁבַר עַל שָׁבַר בִּקְרָא:

הֵן לְאֲמִים עַתָּה בְּקִבְצוֹ חַי עֲלֶיךָ כְּרוֹת בְּרִית בְּחִפְזוֹ עַל עַמְּךָ יַעֲרִימוּ סוּד, וְיִתְּעֲצוּ:

וּבְכָלוּ מִזְמוֹת גִּטוֹת אֲשׁוּרֵי לַמְּעוֹד אַחֲרַי הַהֶבֶל לְהַהֲבִיל וּמִפְּנֵי לַרְעוּד אֲמָרוּ לָכֵן, וּבְנִחֲיִדָם מִגּוֹי, וְלֹא יִזְכָּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל עוֹד:

זֹאת הַשְּׁמִיעוּ בְּנֵי מִקְרָאִיו לֹא בִיחַל אִם יִקְטְלוּ בְּעָרִיץ לְמוֹרְאָיו הַכִּין יְהוָה זִבְחַת הַקְּדִישׁ קְרָאִיו:

חֲלָלִי אֲזַר הַרְבוּ, וְהַרְגוּ טוֹבֵי יִסְרוּנִי קִשּׁוֹת צָרִי, וְאַנְיָבִי הַמְּכֹוֹת הַאֵלֶּה הַכִּיתִי בֵּית מֵאֲהָבִי:

סָגַר צִחְבְּתֶם מֵאַנְתִּי בָּם לְהַשְׁתַּתֵּף הַשְּׁמִידוֹ גְבוּרֵי כָּלֶם בְּחִתְּפָה כָּל גִּתַּח טוֹבֵי יָרַךְ, וְכַתְּפָה:

יַחַד לְטִבַּח הוֹבְלוּ כְּטֵלָאִים וְגַדְיִים בְּנוֹת מַחְטָבוֹת מִשְׁבָּצוֹת עֲדֵי עֲדֵיִים גְּמוּלִי מִחֲלַב עֲתִיקֵי מִשְׁדֵּיִם:

כִּבְשׁ הָאֵב רַחֲמֵי לְזִבְחַת יְלָדִים הַשְּׁלִים כְּכָרִים לְטִבַּח הַכִּין לְבָנָיו מִטִּבַּח:

לְאֲמוֹתֶם נוֹאֲמִים הִבְנוּ, וְשִׁחֲטִים, וּבְטַבְּחִים כְּהַקְּדִישׁוֹם לְטִבַּח, וְהַתִּיקוֹם לְאַבְחִים בְּשִׁים פְּרָהִים עֲלֵלִי טַפְּחִים:

מִי יִשְׁמַע, וְלֹא יִדְמַע הַבֵּן בְּשִׁחֲטָה, וְהָאֵב קוֹרָא אֶת שְׁמַע מִי רָאָה כְּזֹאת מִי שְׁמַע:

בֹּת בֵּית הַיִּפָּה בְּתוֹלֶת בֵּת יְהוּדָה צוֹאֲרָה פְּשֻׁטָה וּמֵאֲכָלֶת הַשְּׁחִיזָה, וְחֻדְדָה עֵין רָאָתָה וְתַעֲיִדָה:

סָגַפָה הָאֵם וּפְרָחָה רוּחָהּ, וּבְפִשָּׁה הַשְּׁלִימָה לְטִבַּח אַרוּחָהּ כְּאַרְחָה אִם הַבָּנִים שְׁמַחָה:

עֲלָצוּ הַבְּנוֹת כְּנוֹסוֹת וְאַרוּשׁוֹת לְאַבְחַת חֲרָב לְקֶדֶם דְּצוֹת, וּשְׁשׁוֹת דָּמָם עַל צַחִים סָלַע לְבִלְתִּי הַכְּסוֹת:

תשעה באב

פונה האב בבכי וללה עצמו על חרבו לדקור ולהפילה והוא מתגלל בדם בתוך המסלה:
 צדקה דינה פוחיה בהקריבה ענפיה ותמור מזרק דם קבלה בכנפיה תתיפח תפרש כפיה:
 קורתי מי יפוד שוד ושבר ישתרג מחמד עיני כנמסר לחכם ולהכג אם כהכג הרגיו הכג:
 רעיוני נבהלו ואתחתי פלצות ושבר באחת נמצא הכתוב בו תקוה וסבר כי זה לבדו יבא לירבעם אל קבר:
 שלם נמצא בכל פעלו בפשו לטבח השלים מפחד חילו וגם קבורה לא היתה לו:
 תתי לבי מצא תכו עניו וידעתי אני צדק וישר דיניו ויהיה טוב ליראי האלהים אשר ייראו מלפניו:
 קדשו לא יאמין השלים עונותם לשערה סמן טוב לאדם שלא נספד ונקבר כשורה ביום רעה לא יירא:
 לזאת יחרד לבי יתר בחלסלה גבורי ברעצו ונכנעו להשפילה כנפול לפני בני עולה
 ועד מתי תהיה כגבור לא יוכל להושיע נקמת דם עבדיך לעינינו תודיע אל נקמות יהוה אל נקמות הופיע:
 נקום נקמתי מאת מעבי עת נקמה היא לדון דיני אל קנוא ונקם יהוה:
 יהוה כגבור צא ידי חובך פרע שובר כתוב שטר חוב תקרע שבר זרוע כשע ורע:
 ממרום כהסיק אש במעזיבה ותקרה חומת אש סביב שומיכה ובית דיכה שלם ישלם המבער את הבערה:
 וכעל גמולות בא שלם אניבי תפיל מהרה ותכלם כי אל גמלות יהוה שלם ישלם:
 שונאיך תצמית סף רעל תשקם המת תחת ידו נקם ינקם אם בכזה לא תתנקם:
 העל כן בקראת אש מלחמה צריך לכלות ובהם להנקמה נקם יהוה ובעל חמה:
 קנא לשמך עבורך האל וילדם עבדיך השפוך ולחרבות אריאל נקם נקמת בני ישראל:
 טפי דמי אחת לאחת מנויות ויז נצחם על בגדיך בפדפורך היות ידיו בגוים מלא גויות:
 בלאיתי נשוא את כל התלאה תחיש גאלתי ומהר המראה כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה:

ל

מעונעי שמים שחקים יזבלוך מלאים מהודך והם לא יכלכלוך אף כי הבית:
 מטוב ומה בעים שבתך עם רעים בכנפי צעצעים יען תיה עם לבבך לבנות הבית:
 באור אהבתך הרעית לעמך כי הם בחלתך ולידע כי שמך נקרא על הבית:

תשעה באב

בְּכָרִים שֵׁם בָּאוּ, וְעַמִּים יִקְרְאוּ, וְאוֹתוֹתַי כִּי אֵין לְמַעַן, יִיכָרְאוּ וְיִכְבֹּד יְהוָה עַל הַבַּיִת:

חֲטָאֵי כִי עֲצַמוּ אֶכְלַתְנִי קִנְיָה, וְעָרָה צָר הִיסִיד שְׁמִנִי שׂוֹאָה, וְנִתַּץ אֶת הַבַּיִת:

חֲמוּדֵי אוֹצָר הֵן הַבִּיאוֹם בְּהִיכְלֵיהֶן מִלְאוּ כְרִסֵּיהֶן, וְצָוָה הִכְהֵן וּפְנֹו אֶת הַבַּיִת:

מִדְּוַע נִתְּכָה הַמָּה לֹא שָׁכַכָּה עַל מָה עָשָׂה צוּרֵנוּ כָּכָה לְאַרְץ הַזֹּאת, וְלַבַּיִת:

מִקּוֹם כִּהְיִי נִגְשׂוּ, וְשֵׁם יִתְקַדְּשׁוּ, וְהֵם כָּעַת רְפָסוּ הַמּוֹן גִּוִּים כִּי גִשְׁוּ בְּסִבּוֹ עַל הַבַּיִת:

בֵּת קוֹל הִיא עוֹנָאָה מֵהַ תִּתְמָהּוּ פִּגְעַ סִמָּל הַקִּנְיָה הַבְּאֵתָם, וְכַנְגַע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת:

רְבִיצַת עוֹלָם מִלֹּא שׁוֹכֵן בְּהִיכְלוֹ הַתְּעַשׂוּ צָרָה לוֹ עוֹר וּפְסָח לֹא יִבּוֹא אֶל הַבַּיִת:

יַעַן הַשְּׁחַתָּם מִצְאוֹנְכֶם כְּעוֹת חֲלָל הַמִּקְדָּשׁ, וְהִנֵּה מִגְרָעוֹת בְּתֵן לַבַּיִת:

קְדוֹשׁ יִתְעַשֶׂת אֶמֶת לָנוּ בְּשֵׁת יִשְׁלַח תְּחַבֵּשֶׁת, וְחֲטָאת אֶל יִשֶׁת, וְחֲטָא אֶת הַבַּיִת:

בְּמִקּוֹר הַנִּפְתָּח וּמַעְלָה עַל שֵׁפָה מִבְּכָר לְחִדְשֵׁיו, וְעֵלָה לְתִירוּפָה מִתַּחַת מִפְתֵּן הַבַּיִת:

חֲמוּל עִיר הַחֲרָבָה תִּמּוֹר מוֹקֵד שְׁבִיבָה חוֹמַת אֵשׁ סוֹבְבָה לְכַבּוֹד תִּהְיֶה בָּהּ אֶל דְּבִיר הַבַּיִת:

זָרָה, וְהַעֲבֵר טְמָאָה מִבֵּיתְךָ מִלְכֵי אֱלִיל כְּלִיל תַּחֲלוּף, וְתִקְרָא אֲנֹכִי פְּנִיתִי הַבַּיִת:

קְדַשׁ בֵּית מְעוֹבִי, וְתִשׁוּב לְמִלּוֹנִי, וְנִקְבְּצוּ לְגִיוֵנִי, וְהִנֵּי כְבוֹד יְהוָה בָּא אֶל הַבַּיִת:

לא

אֵשׁ תִּוֹקֵד בְּקִרְבִּי, בְּהַעֲלוֹתִי עַל לִבִּי - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

קִינִים אֶעִירָה, לְמַעַן אֲזַכִּירָה - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
אֲזִי שִׁיר מִשָּׁה, שִׁיר לֹא יִבְשֶׁה - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

וַיִּקְוֶנּוּ יִרְמִיָּהּ, וְנִהָה נָהִי נָהִיָּה - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
בֵּיתִי הַתְּכֹנֵן, וְשָׁכֵן הָעֵבֶן - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

וְחַמַּת אֶל שִׁכְנָה, עָלַי כְּעִנְבָה - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
גְּלִי יָם הַמּוֹ, וְכַחוּמָה קָמוּ - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

זְדוּנִים שִׁטְפוּ, וְעַל רֹאשֵׁי צִפּוֹ - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
דָּגָן מִשָּׁמַיִם, וְצוּר יִזּוּב מַיִם - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

לְעֵבֶה וְתִמְרוֹרִים, וְיָמִים הַמְרִים - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם

תשעה באב

השכם והערב, סביבות הר חורב - בצאתי ממצרים

קרוא אלי אבל, על בהרות בבל - בצאתי מירושלים
ומראה כבוד יי, כאש אוכלת לפני - בצאתי ממצרים

וחרב לטושה, לטבח בטושה - בצאתי מירושלים
זבח ומנחה, ושמן המשחה - בצאתי ממצרים

סגלת אל לקוטה, כצאן לטבחה - בצאתי מירושלים
חגים ושבתות, ומופתיים ואותות - בצאתי ממצרים

מענית ואבל, ורדף ההבל - בצאתי מירושלים
טובו אהלים, לארבע הדגלים - בצאתי ממצרים

אהלי ישמעאלים, ומחנות ערלים - בצאתי מירושלים
יובל ושמטה, וארץ שוקטה - בצאתי ממצרים

מכור לצמיתות, וכתוב לכריתות - בצאתי מירושלים
כפרת וארון, ואבני זכרון - בצאתי ממצרים

ואבני הקלע, וכלי הבלע - בצאתי מירושלים
לזיזים ואהרבים, ושבעים זקנים - בצאתי ממצרים

נוגשים ומוזבים, מוכרים וקונים - בצאתי מירושלים
משה ירעבי, ואהרן יבחי - בצאתי ממצרים

ונבוכדנצר הרע, וטיטוס הרשע - בצאתי מירושלים
בערך מלחמה, ויש שמה - בצאתי ממצרים

כחק ממנו, והנה איבנו - בצאתי מירושלים
סתרי פרכת, וסדרי מערכת - בצאתי ממצרים

חמה בתכת, עלי סוככת - בצאתי מירושלים
עולות וזבחים, ואשי ביחוחים - בצאתי ממצרים

בחרב מדקרים, בני ציון היקרים - בצאתי מירושלים
פארי מגבעות, לקבוד בקבעות - בצאתי ממצרים

שריקות ותרועות, לקלון ותועות - בצאתי מירושלים
ציצת הטב, והמשל ורהב - בצאתי ממצרים

אפס העזר, והשלך הנזר - בצאתי מירושלים
קדשה ונבואה, ושכינה נוראה - בצאתי ממצרים

תשעה באב

נגאָלע וּמוֹרָאָה, וְדוּה וְטִמְאָה - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
רָבָה וַיִּשׁוּעָה, וְחִצּוֹצְרוֹת תְּרוּעָה - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

זַעֲקֵת עוֹלָל, עִם בְּאֵקֶת חֶלֶל - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
שְׁלֶסֶן וּמְנוּכָה, וְכִלְיֵי יִקְטוֹכָה - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

וְאֶלֶּיִל וְתוֹעֵבָה, וּפֶסֶל מִצֵּבָה - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
תּוֹכָה וְתַעֲוֵדָה, וְכִלְיֵי הַחֲמֵדָה - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה, וְנֶס יִגוֹן וְאַבְחָה, בְּשׁוּבִי לִירוּשָׁלַיִם

לב

אֶצְבְּעוֹתַי שְׁפָלוּ וְאֶשְׁיֹתִי בְּפָלוּ
אֲנִיָּה:

בְּבִי צִיּוֹן גָּלוּ וְכֹל אֲנִיבֵי שָׁלוּ
אֲוִי מָה הִיָּה לָנוּ:

בֵּית לַעֲזָרוֹת בְּיוֹם אָף נִגְרוֹת
אֲנִיָּה:

פְּנֵי שָׁרִים וְשָׁרוֹת כְּמוֹ שׁוֹלֵי קִדְרוֹת
אֲוִי מָה הִיָּה לָנוּ:

גַּלְת הַכְּתָרֶת כְּנֶבֶל בְּשִׁבְרֶת
אֲנִיָּה:

עֲטָרֶת תְּפָאֶרֶת לְאַרְץ נִגְרָרֶת
אֲוִי מָה הִיָּה לָנוּ:

דְּרָכֵי עִיר אֲבָלוֹת יִחַדְלוּ הַקְּלוֹת
אֲנִיָּה:

אֲכָחוֹת הַסְּלִוְלוֹת הַשְּׁכוֹת וְאַפְלוֹת
אֲוִי מָה הִיָּה לָנוּ:

הֵיכַל יִכְתְּלוּ מְעִי הַמּוֹ עָלָיו
אֲנִיָּה:

וְעַל שְׁלֶסֶן וְכִלְיֵי וּמְעִיל עַל שׁוֹלָיו
אֲוִי מָה הִיָּה לָנוּ:

וְוִי הַעֲמוּדִים בְּיַד בְּבִי עֲבָדִים
אֲנִיָּה:

וְהַקֶּף רוֹבְדִים רַבִּים וְנִכְבְּדִים
אֲוִי מָה הִיָּה לָנוּ:

תשעה באב

זבחים ומבחות למשואות ומדוחות
אניה:

הדר מבחות גיגון ואבחות
אוי מה היה לנו:

חל והסורג לקרב ולהרג
אניה:

בבין הגארג בדוש במורג
אוי מה היה לנו:

טלאים מבקרים מני געזרים
אניה:

וטבעות סדורים ונגסין ההדורים
אוי מה היה לנו:

יפי נברכת איכה בהפכת
אניה:

וגפן ופרכת ומנתת מרבת
אוי מה היה לנו:

כיוור עם כנו התעוף בו ואינו
אניה:

הגר עם שמנו לקח ממכוננו
אוי מה היה לנו:

לחם הפנים שאו עליו קינים
אניה:

וטורי רמונים למרמס בתונים
אוי מה היה לנו:

מנורה הטהורה אורה געזרה
אניה:

ומגרפה יקרה בטולה וחסרה
אוי מה היה לנו:

בויים הנחשת לעובדים לבשת
אניה:

ומעשה הרשת וחלות מרקשת
אוי מה היה לנו:

סלתות ונסכים מנו בהשכים
אניה

ובעז ויכין לארץ נשלכים

תשעה באב

אוי מה היה לנו:

על מחמה ומזרק אויב שן סרק
אניה:

טבי גם כוז זרק ואת סרבו הכרק
אוי מה היה לנו:

פשפשים ושערים ארצה נגכרים
אניה:

התמים והאורים איכה בסתרים
אוי מה היה לנו:

צפירת מעטפות באיבה נהדפות
אניה

לשכות היפות ובית הקליפות
אוי מה היה לנו:

קיר מגן וקירקר ההכה
אניה:

וזרקו המכה ושקפו הבירה
אוי מה היה לנו:

ראשי משמרות סבוכים בצרות
אניה:

ושרי העשרות ביד בעלי חטרות
אוי מה היה לנו:

שער בת רבים לזאבי ערבים
אניה:

לקחו הכרובים תפים ואבובים
אוי מה היה לנו:

תאים הנאים לבנים השנואים
אניה:

בפז מסלאים לחלדות הסנאים
אוי מה היה לנו:

בנים תיקרים בחכבות נדקרים
אניה:

לזים המשברים וכהנים מקטירים
אוי מה היה לנו:

רובים ופרחים לחצים ושלחים

תשעה באב

אֵינָהּ:

בְּכוֹרוֹת וְטַפּוֹחִים בְּיָגוֹן בְּאֲנָחִים
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

וּמִפְתַּחוֹת זָרְקוּ בְּשׁוֹרֵם כִּי לָקוּ
אֵינָהּ:

בְּעוֹן גְּמִקּוֹ וּכְפִים סָפְקוּ
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

כַּפּוֹת וּבְזִיכִים מְנִי נִפְסְקִים
אֵינָהּ:

וּבְנֵי בְּאֲרָץ מְרַחֲקִים
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

חֵי חוֹבוֹ גְּבָהּ וְצִיץ טְהוֹר נִשְׁבָּה
אֵינָהּ:

בַּר מַעֲרַב כְּבָהּ וְשִׁמְחַת בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

זְדִים בְּנֵי עֲדָה עַל בְּנֵי מִי מְנָה
אֵינָהּ:

פָּאֵר בְּגֵדֵי כְהֵנָה בְּיָדָם נִתְנָה
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

קִטְרֵת בְּעֵדְרֵת וְאָרוֹן וּכְפֹרֶת
אֵינָהּ:

תַּנְּחַן בְּזָרֵת תַּקְבֵּץ בְּזָרֵת עַז מְהַרָּה תִּהְיֶה לָנוּ:

לג

מחבר: רבי מנחם בן מכיר

אָבֵל אֶעֱוֹרֶה, אֲבִינוֹת אֶגְרֶר אֵינָהּ לִי

בְּבִכִי אֶמְרֶה, בְּחִמַּת צוֹרֵר דְּרַכֵּי סוֹרֵר, אֶלְלִי לִי

גְּלוֹת אֶכְרֶה, וְלִבִּי הֶכְרֶה אֵינָהּ לִי

דְּכַר וּפְרֵךְ, בַּח שְׁבַר וְצִידוֹ סַכְרֶה, אֶלְלִי לִי

הַמַּעֲט מִבְּאִישִׁי, וְחִלְלוֹ מִקְדוּשֵׁי אֵינָהּ לִי

וְהִבְזוּ קְדוּשֵׁי, הַחִלּוּ מִמִּקְדוּשֵׁי וְזָחְלוּ קְדוּשֵׁי, אֶלְלִי לִי

תשעה באב

זמן שבת תתב"ו , ב"א למחזור כנ"ו אניה לי
 תילות זינו , מקומם פנו בארבה נמנו, אללי לי
 טעות בקשו , ועלי הקשו אניה לי
 יראתם קשקשו , ואותות הקישו ואותי עקשו, אללי לי
 כפר מאסו, בפשות חמסו אניה לי
 לני בוססו, כהבי בושסו צנועי אגסו, אללי לי
 מתי חרב מהדמים, באפס דמים אניה לי
 נבלת תמימים, בלי מומים היו שוממים, אללי לי
 סחוב והשלך, ערום ולכלך אניה לי
 עובדי מלך, חיל ירב מלך וכדו בפלך, אללי לי
 פריעה ופרימה , על תוכה תמימה אניה לי
 צר ביד כמה, המסכן תרומה גם להסרימה, אללי לי
 קול בתי כבסיות , ובתי תושיות אניה לי
 כחמביות , בידיהן נקיות זבחי ראיות, אללי לי
 שלמים ועולות, חתנים וכלות אניה לי
 תודות ובלילות, בחורים ובתולות וטובי קהלות, אללי לי
 אחים גם יחד, בשפך דמם כאחד אניה לי
 כן אסיות בפסד, יראת שם המיסד לטבח להאחד, אללי לי
 מלמדי ספר, גשף וצפר אניה לי
 חר אמרי שפר, מלא חצץ ואפר ואיה שוקל וסופר, אללי לי
 הקימה זאת מאז, עלה גוי עז אניה לי
 להשמיד הועז, ואסף עם נועז בני בבל ולעז, אללי לי

תשעה באב

בְּקֵשׁ עֵקֶר, בַּק לַעֲקוֹר וְלַעֲקֵר אֲנִיה לִי

בְּקוֹ אֲרָמֵי מִשְׁקֵר, לַזֵּם אֲרָמֵי לַעֲקֵר וְלֹא לְגֵרָם לַבֵּקֶר, אֵלְלִי לִי

מְקִיָּם הַבְּרִית, לִזְלִיל הוֹתִיר שְׁאֵרִית בְּגִיָּא בְּכַרִּית, אֲנִיה לִי

כְּשֵׁר שְׁעֵרוֹרִית, יְדִידוֹת עֲבָרִית רַחֲמֵם מִהַכְּרִית, וַיֵּשׁ תִּקְוָה וְאַחֲרִית

לד

יוֹם אֲכַפִּי הַכְּבֵדְתִי וַיִּכְפְּלוּ עוֹנֵי בְּשָׁלְחֵי יָד בְּדָם וּבִיא וּבָא אֶל מִקְדָּשׁ יְהוָה וְלֹא כִסְתָהוּ אֲדָמָה עַד בֹּא חֶרֶב מוֹנֵי וְלֹא שָׁקֵט עַדִּי הַקֵּם דָּם הַנְּבִיא זְכָרְיָה וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיחַ וְאַבְיָה:

הִיָּה הוֹלֵךְ וְסוֹעֵר עַד בֹּא רַב טַבָּחִים וּבָא אֶל מִקְדָּשׁ יְהוָה וַיִּמְצָא דָמִים רוֹתְחִים וַיִּשְׁאֵל לְבַעֲבוֹר זֶה הַכְּהֵנִים הַזּוֹבְחִים וַיַּעֲנוּהוּ כִּי זֶה הוּא דָם קֶרֶבֶן הַזְּבָחִים וַיִּנְסֶה בְּדָם פָּרִים וְדָם אֵילִים וְדָם מַחִים וְגַם זָבַח וְזָבַח רַב לְחֶקֶד מָה הִיָּה וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיחַ וְאַבְיָה:

וּבְכָל זֹאת לֹא שָׁקֵט וְעוֹדוּ בַיָּם נִגְרָשׁ וַיִּבְקֵשׁ הַדְּבָר וַיִּמְצָא מִפְּרֹשׁ כִּי הוּא דָם אִישׁ הָאֱלֹהִים עַל לֹא חֲמַס שְׂרָשׁ וַיֹּאמֶר וּבַנְּזָרָאֲדָן גַּם דָּמוֹ הִנֵּה נִדְרָשׁ אֲסִפּוֹ לִי הַכְּהֵנִים וְהוֹצִיאוּם מִבֵּית יְהוָה כִּי לֹא אֲשַׁקוּט עַדִּי וַיִּשְׁקוּט דָּם הַנְּבִיא זְכָרְיָה וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיחַ וְאַבְיָה:

דָּקֵר וַיִּשִׁישִׁים לְמֵאוֹת וּבַחֲוָרִים לְרַבּוֹאוֹת וַיִּוֹרֵד לְטַבַּח כְּהֵנִי יְהוָה צְבָאוֹת וְאֵין שָׁקֵט לְדָם וּבִיא וַיְהִי לְמוֹפֵת וְאוֹת וְהַבְּנִים בְּשִׁטְטִים וְעֵינֵי אֲבוֹת רֹאוֹת וְאֲמוֹתָם לְטַבַּח גַּם אֲחֵרֵיהֶם בָּאוֹת וְאוֹמֵר לְנַפְשֵׁי זֶה חֲטָאתְךָ וְזֶה פְּרִיָּה וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיחַ וְאַבְיָה:

הוֹסִיף לַהֲרוֹג בָּנִים עִם יוֹנְקֵי שְׂדֵים וְדָם עוֹלָה בִּיבִיחֵם כְּדָם יְאוֹר מְצָרִים עַד אֲשֶׁר בָּשָׂא וּבַנְּזָרָאֲדָן לְבוֹ לְשִׁמִּים וַיִּמָּר הָאֵין דֵּי בְבִנוֹת יְהוֹשָׁלִים הַכְּלָה אֶתָּה עוֹשֶׂה אֶת שְׁאֵרִית הַשְּׂבִיָּה וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיחַ וְאַבְיָה:

לה

שְׁכַרְתָּ לֹא מַיִן הַשְּׁלִיכִי תַפִּיךְ קַרְחֵי נָא וְגִזֵּי וְהַשְּׁחִיתִי אַפִּיךָ שְׂאֵי עַל שְׂפִים קִינָה וְסִבִּי כָל אֲגַפִּיךָ וַיַּעֲקֵי לְפָנֵי יְהוָה עַל חֶרֶבֶן סַפִּיךָ עַל חֶרֶב סַפִּיךָ שְׂאֵי אֵלָיו כַּפִּיךָ:

אֵיכָה בְּצַר וְאוֹיֵב בְּצִיּוֹן עִיר מִמְּלֶכֶת אֵיכָה רָגַל זָדִים אֲדַמַּת צְבִי דוֹרְכַת בְּבוֹאֵם מְצָאוּ כְהֵנִים שׁוֹמְרֵי הַמַּעֲרָכַת וְעַל מִשְׁמֵרוֹתָם עָמְדוּ וְלֹא אָזְבוּ הַמְּלָכַת עַד אֲשֶׁר שָׁפַךְ דָּמָם בְּמִימֵי הַמַּהֲפָכַת וּבָא כָּל עַרְל וְטַמָּא מִבֵּית לְפָרְכַת מְקוֹם אֲשֶׁר כָּהֵן גְּדוֹל יָרָא שֵׁם לְלָכַת וְהַחֲרִיבוּ סַעֲפִיךָ וְחִלּוֹנֵי שְׁקוֹפִיךָ וַיַּעֲקֵי לְפָנֵי יְהוָה עַל חֶרֶבֶן סַפִּיךָ עַל חֶרֶב סַפִּיךָ אֵלָיו כַּפִּיךָ:

קוֹל יִלְלַת בַּת צִיּוֹן מִרְחוֹק בְּשִׁמְעַת תִּזְעַק וְעַקַּת חֶשְׁבוֹן תִּבְכֶּה בְּכִי מִיַּפְעַת אָהֶה כִּי כּוֹס שְׁתִּיתִי וּמִצִּיתִי קִבַּעַת אֲכַלּוֹנֵי נְשֵׁי אֲרִיּוֹת חֲדוּדֵי מִלְתַּעַת בַּת בְּבָל הַשְּׂדִידוֹת וּבַת אָדוֹם הַמְרַשַּׁעַת מִהַ תִּתְאוֹנְנֵי צִיּוֹן וְחֲטָאתְךָ נוֹדַעַת עַל רַב עוֹנֵךְ גְּלָה עִמָּךְ מִבְּלִי דַעַת עַל עֲזָבְךָ צוֹפִיךָ לְשִׁאוֹל בְּתַרְפִּיךָ וַיַּעֲקֵי לְפָנֵי יְהוָה עַל חֶרֶבֶן סַפִּיךָ עַל חֶרֶב

תשעה באב

ספ"ך אליו כפ"ך:

אל תשמחי אניבתי על כי נשבר קרבי כי נפלתי קמתי ויהוה עזרני הנה יאספני שדי אשר פזרני ויגאלני ממך צורי אשר מכרני וינחם וינחם וינחם עלי אשר עכרני:

לו

ציון, הלא תשאלי לשלום אסיכ"ך, דורשי שלומך והם יתר עדכ"ך: מים ומזרח ומצפון ותימן שלום כחוק וקרוב שאי מכל עב"ך: ושלום אסיר תאווה, נותן דמעיו כטל חרמון ונגספך לרדתם על הכ"ך: לבכות ענותך אני תנים, ועת אחלם שיבת שבותך אני כנור לשיכ"ך: לבי לבית אל ולפניאל מאד יהמה ולמחבים וכל פגעי טהוב"ך, שם השכינה שכנה לך, והיוצרך פתח למול שערי שחק שעב"ך, וכבוד אדני לבד היה מאורך, ואין שמש וסהר וכוכבים מאיכ"ך. אבחר לנפשי להשתפך במקום אשר רוח אלהים שפוכה על בחיכ"ך. את בית מלוכה ואת כסא אדני, ואיך ישבו עבדים עלי כסאות גביכ"ך? מי יתנני משוטט במקומות אשר נגלו אלהים לחז"ך וציכ"ך! מי יעשה לי כנפים וארחיק גדוד, אניד לבתרי לבבי בין בתכ"ך! אפל לאפי עלי ארצך וארצה אבניך מאד ואחנן את-עפכ"ך, אף כי בעמדי עלי קברות אבתי ואשתומם בחברון עלי מבחר קב"ך! אעבר ביערך וכרמלך ואעמד בגלעדך ואשתוממה אל הר עבכ"ך, הר העברים והר ההר, אשר שם שני אורים גדולים מאיכ"ך ומוכ"ך. תיי נשמות - אויר ארצך, וממר דרור אבקת עפרך, ונפת צוף - נהכ"ך! ינעם לנפשי הלך ערם ויחף עלי חרבות שממה אשר היו דביכ"ך, במקום ארוגך אשר נגנז, ובמקום כרוביך אשר שכנו חדרי חדכ"ך! אגז ואשליך פאר גזרי ואקב זמן, חלל בארץ סמאה את-גזיכ"ך - איך יערב לי אכל ושתות בעת אהזה, כי יסתבו הכלבים את-כפיכ"ך? או איך מאור יום יהי מתוק לעיני בעוד אראה בפי ערבים פגרי נשכ"ך? כוס היגונים, לאט! הרפי מעט, כי כבר מלאו כסלי ונפשי ממרוכ"ך. עת אזכנה אהלה - אשתה חמתך, ואזכר אהליבה - ואמצה את-שמכ"ך! ציון כלילת יפי, אהבה וסון תקשרי מאז, ובר נקשרו נפשות סבכ"ך - הם השמחים לשלותך והכואבים על שוממותך ובוכים על שובכ"ך. מבור שבי שואפים נגדך ומשתתחים איש ממקומו אלי נכח שעב"ך, עדרי המונך, אשר גלו והתפזרו מהר לגבעה ולא שכחו גדכ"ך, המסזיקים בשול"ך ומתאמצים לעלות ולאחז בסנסני תמכ"ך. שגער ופתרוס היערכוך בגדלם, ואם הבלם ידמו לתמ"ך ואוב"ך? אל מי ידמו משיח"ך ואל מי גביא"ך ואל מי לז"ך ושכ"ך? ישנה ויחלף כליל כל-ממלכות האליל. חסבך לעולם, לדור ודור גזכ"ך. און למושב אלהיך, ואשרי אנוש יבחר יקרב וישכן בחצ"ך! אשרי מחכה ויגיע ויראה עלות אורך ויבקעו עליו שחכ"ך, לראות בטובת בחיכ"ך ולעלז בשמחתך בשובך אלי קדמת געוכ"ך!

לז

ציון קחי כל צרי גלעד לציכ"ך אין די למען כים גדלו שבכ"ך:
 ארץ צבי את בתוך גוים בתובה ומן עדן מקום כל יקר יצאו נהכ"ך:
 ויהי לאות בעמן כחץ בשרו במי ירדן אזי באסף אף כי טהוב"ך:
 אף לא יסלה עפר ארצך גזקב ופז יקר כמו יהלום מחצב הכ"ך:
 כל תענוגים בבא בסרך ולא קהמה השן ואולם כצוף מתקו מרוכ"ך:
 פכ"ך למרפא וכל עלה תעלה הלא וכיעבת הדבש היו יעב"ך:
 עם הפתנים ברית כרתו מת"ך ואין שטן אבל השלמו להם כפיכ"ך:

תשעה באב

בְּךָ כָּל בְּהֵמָה וְעוֹף חֲכָמוֹ עֲדֵי כְּחֹמֹר הָיָה לִפְנֵים לְבֹן יֵאִיר חֲמוּכִיךָ:
 בְּךָ אֵל לְבַדּוֹ וְאִין בְּלִתּוֹ וַיֵּצֵא שְׁמֶךָ כִּי שָׁם אֱלֹהֵי אֲמַת נֹדַע בְּשִׁירֶיךָ:
 מֵה טוֹב וְנִעִים גְּבֵא שְׁבִטֵי בְּנֵי יַעֲקֹב שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּכָל שָׁנָה שְׁעִבֶיךָ:
 בְּךָ סוּד תַּעֲוֹדָה וְסוּד חֲכָמוֹת וּבָאוּ בְּנֵי קִדְם וְחֲכָמֵי שְׁבָא לְכַתּוּב סְפָרֶיךָ:
 מְלַךְ בְּקִרְבְּךָ וּבְךָ שָׂרֵי תִילִים בְּכָל בְּשֶׁק וְעַל כָּל לֵאִם גְּבָרוּ גְבִיבֶיךָ:
 שׁוֹטְרִים בְּכָל הַגְּבוּל שׁוֹפְטִים בְּכָל עִיר וְעִיר זָקְבֵי אֲמַת הֵם וְאִין מוֹרָה כְּמוֹכֶיךָ:
 בְּיָמֵי בְּחֹרוֹת הַיּוֹת קִדְשׁ לֵאל גְּבָהֶרוּ וּבְנֵי גְבִיאִים בְּנֵי אֵל חֵי גְעִבֶיךָ:
 בְּךָ הַתְּקוּפָה עָלֶי קוֹ הָאֲמַת גְּשָׁקְלָה תִכֵּן שְׁנוֹת דוֹר וְדוֹר בְּשִׁבֵי אֲדַבֶּיךָ:
 מוֹלֵד לְבָנָה כְּפִי אֲרַכֶּךָ וְהַמְסָזָה שׁוֹמָה לְכַחֲבֶךָ וּבָה הָרְאִית סִתְכֶיךָ:
 בְּרָאָה בְּתַמְמוֹז כְּסִיל בְּךָ יַעֲלֶה כִּי שְׁאֵר כָּל הַחֲדָשִׁים לְבַד זֶה בְּסִדְכֶיךָ:
 אִיָּה דְבִירְךָ מְקוּם אֲרוֹן וְאִיָּה הַדָּר הַיְכָל וְהַמְזַבְּחוֹת אִיָּה חֲצִבֶיךָ:
 אִיָּה מְשִׁיחֶךָ בְּעֵד עֲמֶךָ יִכְפֹּר וְמָה הָיָה לִילְדֵי קֶהֶת אִיָּה גְזִיכֶיךָ:
 אִיָּפָה גְבִיאִים בְּנֵי עֲלִיוֹן וְכָל יוֹעֲצֶךָ אֲבָדוּ וְהִלְכוּ שְׁבֵי מִלְכֶיךָ וְשָׂרֶיךָ:
 הַיִּית יִפָּה נוֹף לְרֵאשׁ תְּבַל בְּרוּשֶׁךָ לְבַס חֲטָאֵךָ לְבַד סַעֲפֶךָ קֶצֶר קֶצִירֶיךָ:
 אֲרַץ מְאֻסָּךָ יָמֵי זָרִים שְׁטַפּוֹךָ וְכָל רוּחַ הַפִּיצֶךָ וְאִשׁ בְּעַכָּה בְּעִבֶיךָ:
 מְרִית בְּצוֹרֶךָ אֲשֶׁר מִצֵּר גְּצֶרֶךָ וְאִז זָרִים עֲבָרוּךָ וְאֵת הַיִּית בְּעוֹכְבֶיךָ:
 אֵל הָאֲמִיכֶךָ עֲדֵי גְקֵרָאֵת אֲרִיאֵל וְאִין עֶבֶר בְּבֹרֶךָ אֲרִי טוֹרֶף עֲדִבֶיךָ שׁוֹבֵי לֵאל בּוֹעֲלֶךָ אֵל תַּתְּנֵי לוֹ דְּמֵי עֵד
 שׁוֹב כְּבוֹדוֹ וְעַד יִבְנֶה גְדִבֶיךָ:
 בְּפִשֵׁי מֵאֵד גְּכֶסְפָּה לְרֵאוֹת גְּזִיו זְהַרְךָ שְׁלוֹם יְהִי לְךָ וְרַב שְׁלוֹם לְעַזְבֶיךָ:

לח

צִיּוֹן עֲטָרַת צְבִי שְׁמַחַת הַמוֹבִיךָ שְׁלוֹם כְּבֹהֶר קַחֵי מֵאֵת אֲדוֹנֶיךָ:
 אֵלֵי שְׁחָקִים אֲשֶׁר שׁוֹמְרִים לְחֹמוֹת וְחַל לַיְלָה וַיּוֹם יִדְרָשׁוּן שְׁלוֹם לְמַחְבֶיךָ:
 גַּם הַנְּפֹצִים בְּכָל אֲרָבַע קְצוֹוֹת וְהֵם דוֹרְשֵׁי שְׁלוֹמֶךָ בְּנוֹתֶיךָ וּבְנֶיךָ:
 שׁוֹכְבֵי קְבָרִים מְחַכִּים וּמְצַפִּים לַיּוֹם יִשְׁעֶךָ וְאִז יִצְמַחוּ יַחֲיוּ יִשְׁבְּנוּךָ:
 וְאִנִּי בְּשִׁאֲלֵי שְׁלוֹמֶךָ אֶקְרָא קוֹל בְּרֵאשׁ הַרִים וְאֲדַמָּה לְעוֹף עַל כַּעֲנַבֶיךָ:
 שְׁלוֹם לְצִיּוֹן בּוֹה צְדָק וְשְׁלוֹם עָלֶי חֲלֶךָ וְחֹמוֹת יִקָּר אֲבָנֵי פְּנִיבֶיךָ:
 שְׁלוֹם לְאֶרֶץ צְבִי שְׁלוֹם לְכָל הַגְּבוּל גִּלְעָד וְשׁוֹמְרוֹן וְכָל יִתֵּר שְׁכִנֶיךָ:
 צִיּוֹן לְפָנִים הִלָּא הַיִּית יִפֹּת מְרָאָה אִיךָ גְּהַפְּכוּ לְשַׁחֲרוֹ תֵאָרֶךְ וּפְנִיבֶיךָ:
 כְּבָנוֹת מְלָכִים יִקָּר עֲטִית תְּהִלָּה וְאִיךָ שֶׁק תַּחְגְּרֵי עַל חֲלָצֶיךָ וּמַתְּנֶיךָ:

תשעה באב

לחמי אבחה בעת תעדי לתחת פאר אפר ואשתה יגובי על יגוביך:
 קומי ובשא גהי נבכה דמעות כים יזלו גהרות למן עיבי לעיביך:
 על אלמונתך אשר הלך ידיך והוא החריב דבירו וכל סתרי צפוניך:
 עת אראה יפוך אקרא משוררים בשיר עת אהזה עביר אקרא מקונניך:
 אבחר לקאת וקפד ישכנו בר ואוי לי אם אדום ועב קננו בקניך:
 עיר המלוכה לדוד ושלמה בנו היית בניה והם קדם מכוניך:
 את היא למקדש לאל את היא מנוחה לצור את היא אשר יום ביום ירד לגניך:
 שם שלסן ומנוכה וארון הברית אל בין שדי אהבה לן במלונניך:
 על מזבחך כהנים עמדו משרתים במו זבח ועולה לכפר על עוניך:
 ראש הנהגה אשר אפוד לבושי יקר בשמע בשולי מעיל קול פעמוניך:
 אחת בשנה פנים הלך לסדרי דביר הביא קטרת מלא קמצו וספניך:
 קדה וקנה וכל ראשי בשמים עדי עיר התמרים בבוא רים שמניך:
 אף הלזים אשר שומרים שערים וגם המשוררים שיר בפה עם כל רבניך:
 בגדם בני מעמד עורכים תפלה ולך יעלה המונך בכל פעמי זמניך:
 בר הנביאים הלא היו בסוד אל יבר חכמי תכונה ובר שבעים זקניך:
 ארצך מלאה במו עשר קדשות וכל מעשר תרומה וגם מבחר דגניך:
 עתה שממה בלי בנים ובנות ואן מלכך גביאך לנייך וכהניך:
 מתי ישובו ויבואו בתוך אהלך הם התאבים שכון תחת ענניך:
 מי יתנבי לעת תלדי ילדים כמו שפכה ופועה מילדת באבניך:
 מי יתנבי לעת אתאו ליום חותנך יבוא ואת תעדי כלה עדניך:
 לבי יאזו לחבק בזרועות עפר ארצך ואחשוק בפי בשק אבניך:
 עת אראך בהיות נבבית בנפך ופוך ירא לצפון יים גבה קרניך:

תשעה באב

אָכסוף, וְאַחַמֵּד לְבַחְמָה, וְתִשְׁמַעְנָה דְבָרֵי מִבְּשֵׁר בְּקוֹל אֲזִיבִי, וְאַזְבִּיר:

הַתְּעוֹכְרֵי לְקִרְאֵת דְּדוֹךְ, וְהַתְּנַעֲרֵי מִן הָאֲדָמָה בְּשׁוּבוֹ אֶל מְעוֹבְיָךְ:

לט

צִיּוֹן תְּקוּבְנֵי עָלַי בֵּיתְךָ אֲשֶׁר נִשְׁרַף צָרַחִי בְּמִכְרַר עָלַי שׁוֹמְמוֹת גְּפְנֵיךָ:

צִיּוֹן תְּעוֹכְרֵי כְּאֶלְמֵנָה אֲשֶׁר הִיְתָה לְמַס לְכָל עוֹבְרִים מֵרַב עוֹבְיָךְ:

עַל הַגְּבָעוֹת שְׂאֵי קִיבָה וְתִמְרָרוּ, וְגַם נְהִי בְּקוֹל כֶּם אֲשֶׁר הִפּוּ הַמּוֹבְיָךְ:

אֵיכָה לְמוֹאֵב בְּנֵי צִיּוֹן בְּאֶף חוֹלְלוּ עַל רֵב גְּאוֹנְךָ, וְקִרְאֵי אֶל מְקוּבְנֵיךָ:

הִילַל וְקִיבָה שְׂאֵי צִיּוֹן בְּמֵר וְנְהִי, וּבְכִי שְׁמֹמֹת עָלַי שׁוֹמְמוֹת מְעוֹבְיָךְ:

קוּבְנֵי, וְאַל תִּדְמִי קוֹלְךָ בְּכִי שְׂאֵי דְבָר, וְחִרַב אֲשֶׁר שָׁלַח לְמַחְבֵּיךָ:

צִדּוֹ כְּצַפּוֹר, וְאֵין עוֹזֵר לְבַגְדּוֹ אֲשֶׁר פָּרָשׁוּ רֶשֶׁתוֹת לְגִלוֹת אֶת קִלְוֵיךָ:

אֵיךְ הַשְּׁלִיךְ תִּפְאָרֶת יִשְׂרָאֵל, וְלֹא זָכַר שְׁבוּעָה אֲשֶׁר כָּרַת לְאוֹמְבֵיךָ:

קוֹלְךָ בְּקוֹל בְּהֵמַת תַּנִּים, בּוֹת־עֶקֶב בְּכִי, וְקִיבָה שְׂאֵי עַל רֵב תְּלוּבְיָךְ:

גִּזִּי לְגִזְרֶךָ, וְהַשְּׁלִיכִי לְרֹאשְׁךָ עָלַי אֶרֶץ, וְשִׁק תִּקְשְׁרֵי עֲצָרֵי בְּמַתְבֵּיךָ:

קוּבְנֵי בְּפִשֶׁע, וְאַל תִּתְּנֵי מְנוּחָה, וְקִיבָה עַל שְׁפִיִּים שְׂאֵי מֵרַב מְעַבְיָךְ:

אֶרֶץ צְבִי צְבָאוֹת קִיבָה, וְנְהִי תְעוֹכְרֵי אֶל שְׁפִיִּים הֲלֵא תַחַת שְׁשׁוּבְיָךְ:

קוּבְנֵי מַלְכִים, וְהִילִילוּ קְצִיבִים, וְכָל מִזְכָּח, וְכָל מְעַרֵב עַל שְׁמִלּוּבְיָךְ:

פְּשֻׁטֵי מְעִילְךָ, וְהַשְּׁלִיכִי לְאַרְץ, וְחִגְרֵי שִׁק, וְגַם תִּהְיֶינָה תַחַת סְדִיבְיָךְ:

בְּחֹר, וְזָקֵן, וְגַם עוֹלֵל, וְיוֹנֵק שְׂאֵי תִמְרָרוּ לְבָפֶשׁ לְעֵינֵי כָל זְקֵבְיָךְ:

צִיּוֹן שְׁשׁוּבְךָ הֲלֵא עֵבֶר כְּקוֹצִים עָלַי מִים, וְנִהְפְּכוּ מֵרַב זְדוּבְיָךְ:

חֲשָׁכוּ מְאוּרוֹת, וְגַם כָּל הַשְּׁחֻקִים, וְכָל דְּרָךְ מֵאֵד בְּחִשְׁךָ סִתּוּם לְפָנֶיךָ:

כִּי הַשְּׁחֻקִים מֵאֵד זָרוּ, וְאַסְפּוּ לְאוֹרְכֶם לְפָנֵי כָל שְׂאוֹן עַל רֵב יְגוּבְיָךְ:

צִיּוֹן בְּשׁוֹפָר תִּקַּע עַל הַר, וְגִבְעֵי רְאֵי צָרַחִי בְּמֵר וּבְכִי עַל מוֹת סִבְבְּיָךְ:

תשעה באב

שלחו שללך באש ציון למרמס הלא טבעו שערך בתוך ארץ אדביר:
הנה למרמס נתונה בת יהודה ואין משיב לנפשה עלי שוממות שמביר:
ציון במר תבכי מאין מבחם אשר רחוק מאד מקרוב נחם בחוביר:
קולך בקול ים וגם תבין ויענה וקול גהי ובכי אשר תחת סלוביר:
ציון למרום שאי עיבר וגם תראי ספדי והיללי עלי עזבר תאביר:
ציון תקובני אלי אבות ושאלי מכון ביתך וגם עזרך חסן קציביר:
אל המערה לכי צרחי במר ובכי ענו בנותך ובביר ובביר:
שכה כשמעה לקולך גם מבכה עלי בגים אשר נשבו אל כל שכביר:
רחל ולאה בכו בלה וזלפה הלא קוננו וקראו בקול מחי בפביר:
כי האלהים הלא בצח ולא יזנח כי תקוה היא ורב שלום לבביר:

מ

ציון ידידות ידיד צעיר לשביר שכבת כתביו ברב ענות סדכיר:
ציון סדר כל סדר מטות וכל משכב דדים ידיך בבא סדרי סדכיר:
ציון ברכה עליונה עלי ראשך למולך מחטבים שעכיר:
ציון ירשת זאב ערב שבי פארך בעדי עדיים עדי עלו כתכיר:
יפית ברב הון וסון רבית בדעות והן מזקני אעגים סכמו געכיר:
היית יפי מכלל באוה בכל מהלל עלית ושבת שלל מלכי מגוכיר:
בר ברוחה אנוש לן מבלי חטא בהתפפר בקרבן תמידיך מכפכיר:
יסדת בזיו לפאר סרבת בתוך אב באף אשאף לזאת אשאב מי תמרוכיר:
נראו בעיכך פני קונה בני מסנה רצון לשכני סנה בשני סככיר:
עושי מלאכתך בחוט התעשרו ברכוש כל הון יקר נמצא לקהל עשיכיר:
נבחר מקומך לצור בחר באם בחריו בחר במוצאך ובכהגים בחיכיר:

תשעה באב

בן דר בגיל גהדר אדרך בכל דר ודר ערפך בבא לעדור עדרי סבכיר:
 עלה גבולך דבר צלע יבוס לא לעין עיטם לבלתי שאת כתפות דביכיר:
 קרא יהוה שמך על שם שני כהנים דוד מצך בחיל בשדה יעכיר:
 בנה מעונך בנו ויחנךך שם בשם אביו אשר קדמו נחםם בשיכיר:
 ובמחשבות בוראך עליה בטרים ברא תבל ושחק ועולם על עכיר:
 ובמי מריבה ביום זעם אזי טהרה ארצך ולא גשמה בכלות יצוכיר:
 ירד בעתו מטר ארצך זמן לילה בא לברכה וטל לן בקציכיר:
 היית לשית חוג יסוד ממך תעודה וסוד קדוש ירחך לפי עדים מעככיר:
 בנים ובנות תשוקה שוקקו שוקו בשוק והשתקשקו בסך עככיר:
 בחרג בפז נפלאו בפש בפס פלאו טל אור וסן נמלאו זפו גזיכיר:
 איך אשמחה עוד בחג איך אעלוז עוד בפור עד כי יבואו ימי ששון לפוכיר:
 ארצך חמודה מאד לא נחמדה בעלות בנים חמודים לבית מחמד מגוכיר:
 בעלה ענן הקטרת ממקום מקדשך יצא מקומו עשן אש מנחכיר:
 בקרוב מרעים בעיר שלחו בכרמך בעיר ערו ועוררו בעיר קדיש בעכיר:
 ברזל בלי נשמע קלו בעת נבנית איך חרבות אור בך תקעו מצכיר:
 על זאת בשק עוברים עברים אבל בוטחים כי ישמחו אחרי התור בתוכיר:
 בילל לקולי אלי איך תתאפקי הלא קרא לשק ובכי אלופ געוכיר:
 לב מדוה יחלה לתאנה יכלה יישן עדי יעלה עמוד שחכיר:
 אקום חצות לילה על משמרות מאפל לשמו לאור יאתה בךר לשומכיר:
 אז תמצאי אופ דבש אז לא תקונני בראש כי תתכונני בראש הרי הככיר:
 יבא כבוד הלכנון לך ותתלכני ככני עדרים בני אדר גדכיר:
 עורי והתנערי עכר יער קוערים בער יתו אות לעץ יער חזיכיר:

תשעה באב

קומי ואורי לכל חושקי מאורך והם הולכי בחשך עדי אורו מאוכיך:
 ציון לציון ואות עז עוד תהי זלכס עמים ותגבהנה רגלי מבשכיך:
 בצלי עדי העני ותני לבושך שני תולע ככלה עדי לקשור קשכיך:
 אל תאמרי לי אשר זקנת היותך לאיש עוד תתעדני סלוץ השד לגוכיך:
 תלדי בני שעשועיך בעת עדנה תתחדשי בגעורים כנשכיך:
 יטה לטוב יצרך צור יוצרך תהי נצוכה בעיר חברה למוכיך:
 יגאל בעז משבי מיד חזיר חצבי ויהי עטרת צבי לשאר עדכיך:

מא

שאלי שרופה באש לשלום אבליך המתאווים שכן בחצר זבליך:
 השואפים על עפר ארץ והכואבים המשותממים עלי מוקד גליליך:
 הולכים חשכים ואין נגה, וקוים לאור יומם, עליהם אשר יזרח ועליך:
 ושלום אנוש באנח, בוכה בלב נשבר תמיד מקובן עלי צירי חבליך:
 ויתאונן כתנים ובנות יענה ויקרא מספד מר בגלליך:
 איכה נתונה באש אוכלה תאכל באש בשר ולא נכוזרים בגחליך:
 עד אן עדינה תהי שוכנה ברב השקט ופני פרחי הלא כסו חרליך:
 תשב ברב גאון לשפוט בני אל בכל המשפטים ותביא בפליליך:
 עוד תגזור לשרוף דת אש וחקים ולכן אשרי שישלם לך גמולך:
 צורי בלפיד ואש הלבבעבור זה בתנך כי באחרית תלהט אש בשולך:
 סיני הלכן בך בחר אלהים ומאס בגדולים וזרח בגבולך:
 להיות למופת לדת כי תתמעט ותרד מכבודה והן אמשול משליך:
 משל למלך אשר בכה למשתה בנו צפה אשר יגוע כן את במליך:
 תחת מעיל תתכס סיני לבושך בשק תעטה לבוש אלמנות תחליף שמליך:
 אוריד דמעות עדי יהיו כבחל ויגיעו לקברות שני שרי אציליך:
 משה ואהרן בהר החר ואשאל היש תוכה חדשה בכן נשרפו גליליך:
 חדש שלישי והקשר הרביעי להשחית חמדתך וכל יפי כליליך:
 גדע לזוחות ועוד שנה באולתו לשרוף באש דת הזה תשלום כפליך:
 אתמה לנפשי ואיך יערב לחכי אכול אחרי ראותי אשר אספו שליליך:
 אל תוך רחובה כבדחת ושרפו שלל עליון אשר תמאס לבוא קהליך:
 לא אדעע למצוא דרך סלולך היו אבילות בתיב ישר מסליך:
 ימתק בפי מדבש למסוך במשקה דמעות ולרגלי היות כבול כבליך:
 יערב לעיני שאוב מימי דמעי עדי כלו לכל מחזיק בכנף מעיליך:
 אך יחרכבו ברדתם על לחיי עבור כי נכמרו רחמי לנדוד בעליך:
 לקח צרור כספו הלך בדרכך למרחוק ועמו הלא נסו צלליך:

תשעה באב

ואני בשכול וגלמוד בשארתי לבד מהם בתוך בראש הר מגדליך:
לא אשמע עוד לקול שרים ושרות עלי כי נתקו מיתרי תפי סליליך:
אלבש ואתכס בשק כי לי מאד יקרו עצמו כחול ירביון בפשות סליליך:
אתמה מאד על מאור היום אשר יזרח אל כל אבל יחשיך אלי ואליך:
זעקי בקול מר לצור על שברונך ועל סלילך ולו יזכור אהבת כליליך:
חגרי לבוש שק עלי ההבערה אשר יצתה לחלק וספתה את תליליך:
כימות ענותך ונחמך צור ינשיב שבות שבטי ישראל וירים את שפיליך:
עוד תעדי בעדי שני ותף תקחי תלכי במחול וצהלי במחיליך:
יהם לבבי בעת יאיר לך צור ניגיה לסשכך ויאירו אפיליך:

מב

ציון צפירת פאר חדות אגודיך זעקי ברמה בקולך על אבודיך:
אל הבניה לבקש ולחבן לאל שלום שפוח לה וגם לבבי בחיכיך:
בעל בחירך אשר לך אהבתו לזר בהפך לנגדך וגם גגד גדידיך:
גלף ופתח בלוח לב אזי נשקטת בטח בשלוח שדוכה על דרדיך:
דברי נכחות לרעך להליץ עבורך אף תצפצף להרים קול סדכיך:
השב ידיך למטתך וללון בצלך ולטיל בסיוגת גולדיך:
וועד במהר וקדושוין וגם בכתבה לך לעזרך והן ברור זבדיך:
זרע ובנים מחטבים לאישך הלא ילדת ואיך נשכלת מכל חסידיך:
חמק ועבר וגז ממך ולא נשלחת לא בא בידך שטר ספר טרודיך:
טוען בטענת ממאנת במרד עלי כן נתקלסת והשפל עם ידידיך:
יושבת בדודה דמומה כי חשופה קלון שולך ונגלית ונדללו כבודיך:
כל מחזיקים בגזרך הם יצאוך דחופים ובהולים והם היו לבודיך:
לבי הלא נחלל מאין הפוגות אשר הומר ונחלף למר מתק מגדיך:
מלא דמעות כמים בשטפו במלאו דמעות לתיי וכל עיבי נגידיך:
נפשי עטופה בעת זכרי לאשך הלא נכבה ולא יכלו לאפוח סמידיך:

תשעה באב

סִמַּךְ אֲשִׁישִׁי עֵבֶב מֵהוּל בְּמִים וַפֶּס מִן הַרְפָּתִים בְּקֶר זִבְחֵי עֲבֹדֶיךָ:
 עֲדָר וּבַחֲרֹשׁ יִסֹּדֶךָ לְשֹׁדֵה בּוֹר וְנִיר לַחֲכָה וְאַכְלָה סִבִּיבְךָ אִשׁ פְּלִדֶיךָ:
 פִּלֵץ וְשִׁבֵץ לְבָשׁוּנֵי בְּעַת אַתְּהָה מוֹנֵי שְׁקֵטִים וְהֵם צָדוּ צְעֵדֶיךָ:
 צוֹעֵק אָנֹכִי לַמְקוֹנְנוֹת לְבִכּוֹת וּבְמֶר לְזַעוֹק נְהִי נְהִיָּה הוּי עַל קִפְדֶיךָ:
 קָלוּ יָמֵי עֲגִי עַת אַתְּהָה עֲנִיךָ שׁוֹמְרִים מִצְאוֹךְ וְהֵם בְּשֵׂאוֹ רְדִידֶיךָ:
 כַּחֲפוּ עֲצָמֵי עָלַי בְּנִים יְקָרִים אֲשֶׁר כְּסִיד שְׁרוּפִים בְּאוֹר אוֹדֵי שְׁרִידֶיךָ:
 שְׁקִדוֹ וַיִּקְדוּ גוֹיָלֵי דַת מִשְׁבָּאֵי וְאוֹי אֵיכָה מִשׁוֹלוֹת אֵלַי פְּטִישׁ תַּעֲוֹדֶיךָ:
 תוֹקָה לִבְבִי אֲשֶׁר נִרְצָה בְּאַרְצְךָ טִמְאַה לְגִדְבָה לְנִסּוֹךְ יִין תַּמִּידֶיךָ:
 צִיּוֹן עָדִי אֵן מִשִּׁימָה אֶת לְפָה אֶת יָדְךָ אֵיכָה בִּיד אֵיבְךָ בְּפִלּוֹ גִידֶיךָ:
 מִמֶּךָ אֲבוּדִים יִלְדֶיךָ חֲמוּדִים כְּפֹז עַל זֹאת בְּמֶכֶר בְּכִי יִלְלַת מְרוֹדֶיךָ:
 אֵיכָה מִעֵבֶב זְמַן לְדַתְךָ וְעַד אֵן תְּהִי אֶת נִקְשָׁרְת בְּחִיל צִירֵי אַחֲוֵדֶיךָ:
 יוֹלְדוֹת לְתַשְׁעָה יִרְחִים עַת בְּשִׁי כָל וְאִיךָ רַבּוֹ שְׁנוֹתְךָ אֲשֶׁר הִרִית יִלְדֶיךָ:
 רַבִּי לְשׁוֹמֵר לְאַיִלָּה חֲבָלִים וְהוּא יִתִּיר לְצִירְךָ עָלַי כִּבֵּד רְפִידֶיךָ:
 חוֹשֵׁב זְמַן יַעֲלֵי סֵלָה לְהִתִּיר וְלֹא חֲשַׁב זְמַנְךָ לְהִסִּיר כָּל חֲרָדֶיךָ:
 זְמַן בִּידוֹ פֶּתַח אֲרַבֵּעַ גְּעוּלִים וְגַם כֵּן יִפְתַּח גִּבְזֵי אוֹצַר זְבוּדֶיךָ:
 קַל יִשְׁמִיעַ לְקַבֵּץ הָאֲמוּנִים דְּלַתִּיו אֲזַ פֶּתַח יִפְקִידֵם עַל קְלִידֶיךָ:
 צִיּוֹן מַעֲשִׂים בְּצַעֲרֶךָ וּבִיפִיךָ מַעֲשִׂתִים אֲשֶׁר יִזְרַח חֶרֶס סְדוּדֶיךָ:
 צִיּוֹן בְּמִנְחָה יִכְפְּרוּן אֶת פְּנֵי זַעֲמֶךָ אֲזַ יִשְׁתַּחֲוֶה לְכַף בַּגְּלַךְ חֲרָדֶיךָ:
 צִיּוֹן עָדִי עֲדֶיךָ רַקֻּמַת בְּגָדְךָ וְגַם עַז יִזְרוֹעַ פָּאֵר בְּגִדֵי חֲמוּדֶיךָ:

מג

צִיּוֹן בְּמִשְׁפָּט לְכִי לָךְ עִם מַעוֹנְבֵיךָ הַתְּעוֹךְ בְּכַזָּב וְלֹא גָלוּ עוֹנְבֵיךָ:
 אֲכֹן בְּנֵי עוֹלָה עֲנוּךְ וְיִרְשׁוּךָ נוֹה צָדֵק וְהִיִּית שְׁחוֹק אֵל כָּל שִׁכְבֵיךָ:

תשעה באב

בזית מלמדך, ולא הקשבת למורך לטוב בשכון בארצך קדושר במלונך:
 גלית קלונך, וטמאתך בשולך, וגם טמאת דרכך מאד הרבית זנונך:
 דרך אחותך הלא הלכת, וזנית בתזנותה, והזנית בנומך, וכנך:
 הכית, ונגפת לאין מרפא, והשלכת כטיט חוצות, והנך שחוק לבני מענך:
 ותהי נגינה בפי זדים מרידים אשר אמרו לנפשו שחי הרוס לשנך:
 זכרי עניה בלב בשבר, וזעקי עלי מכך, ונוגשו אשר גדע קרבך:
 חפי לאל באמת צורך, ובוראך, והוחילי למלכך לבד כי הוא אדונך:
 טהרי לבבך, וכפיר, ושובי עדי אישר קדושר, ולו הרבי רננך:
 יומם, ולילה תני קול בבכי מר עלי קבית מלוכה ועל תל ארמנותך:
 כבוד, והדר, ורב יפי בתוכך הלא נמצא קדושר, והו נתן לענך:
 למה לגלים מעון תנים, ומורש קאת מדבר, וגם אגמי מי מענך:
 מאנת שמוע לקול מוסר מוסרך, כן שתית, ומצית שמנך שמנך:
 נכח פני עליון שפכי לבבך כמי בהר, ואל תתני פוגת לענך:
 סבי, והמי בעיר קראי מקוננות, וכל נשים מבכות בכי גדול מקוננך:
 עדי צניף מלכך עד אן למרמס, יהי עד מה ביד צר בני שרים סגנך:
 פתח לבנון שענך אשר טבעו ארץ נשיה, ואין מלון לכהנך:
 ציון עליהם גהי נתיה, ולא תחשי אספי, וקבצי זקנות, וזקנך:
 קרחי, וגזי כנשר על בני תענוגך, ועל כל נשיאך, ורונך:
 כמו, וגדלו כמו גלים בלב, ים מזכירך, בליל שדדו טורי אבנך:
 שדד מלונך, וכל מחמד, וקרך באין אורים, ותמים אשר גלו צפונך:
 תבור, וכרמל כהרי גלבע בלי טלך, ומטרך, ולא אור בענך:
 ציון, יגונך נשי טהרי, והתקדשי עדי, יקר לבשי תמרוק שמנך:

תשעה באב

ציון ושלמו ימי אבלך בששון וגיל כי תם עונך ומשנה שברונך:

ציון סגלת מלכים ומדינות תהי עוד יזלו מי מנוחות מעיניך:

ציון פדויתך צפי עוד יקראו לך צפיכת תפארת בפי שרים ונוגביך:

ציון ברכה ותיים בך אביר יעקב אזה לעולם ועוד יאמרו באזביך:

ציון המון כהנים המה ישרתוך וגם יוסיף יהוה קנות שבית קציביך:

מד

ציון גברת לממלכות מציביך רבי ישלומים שאי מאת אסיביך:

יחמץ לבבי לקול בתנו ראמים בני שעיר ומואב בתוך הכל דביביך:

לבסו משיחי בדם קדקד סגנים טרוף שוע וקוע רמוס עמי בחיביך:

ערים בצורות תפוש דיק וסולל שפוך ארזי לבנון כרות מעצי יעביך:

חזו נביאים בשוא דבר בשם עיר קדוש יעקב לשלום ולא חבשו מזוביך:

יתר לבבי עלי ארון ומשכן וציץ זהב ואפוד ושם קדש סמביך:

איים יחוו לרז אותות ומופת עלי שיברך ירפאו אלי משנה שבביך:

שמש וכל כוכבי שחק בעמק דמו קולך ברמה שאי קול תמרוביך:

סהר וכימה ועש וכסיל לזאת יכבו נגהם אשר אספו כוכבי שחביך:

מטה רשעים כקם שרים בידם תלות שבת משושך וגיל וכלי זמביך:

אבל לבנון וגיל כרמל בלי נשמע חפרו סגנים בבא צר בשעביך:

חכמת נבונים ביום אבדה ואסרו קציביך ושחו בני ציון יקביך:

מכלל מלכים לבוש בנות רעלות פאר ראמות וגביש ואף ספיר גזיביך:

בזאו נהרים בתוך קביה עליזה לאין קץ לתכונה וסוף פרצו גדביך:

גבעה ועץ בענן אלה ואלון מקום פגול מלאים חלליך פגביך:

יהמו קרבי כים יזלו דמעי כמי נמרים לבאים ביום טרפו כפיביך:

תשעה באב

יסער לבבי כמו סופה וסער כמץ גכן יסער עלי אשמות כמכיר:
המר בשרי ליום נאר קדוש יעקב מקדש ומזבח בלי בוא בתצריך:
שורק בטע בעמן היית ובקר כצץ פרח ונצה תשגשגי זמורכי:
שובי צביה לאל יוצרך יכוננך לדור ודור בתוכך שכון בעל געורכי:
אריה בגור לבל יעלה מסלות וצי אדיר ושיט לבל יעבור יאורכי:
בפשי שלומך דרוש אותה כחם צח עלי אורות קעב טל כחם יום נד קציכיר:
אשמח ואשיש ביום אשמע מבשר בקול שלום מנוחה דרוש ושלום אסיכיר:

מה

אלי ציון ועריה, כמו אשה בציריה, וכבתולה חגורת שק, על בעל געוריה
עלי ארמון אשר בטש, באשמת צאן עדריה,

ועל ביאת מחרפי אל, בתוך מקדש חדריה.
עלי גלות משרתי אל, געימי שיר זמריה,

ועל דמם אשר נשפך כמו מימי יאוריה.
עלי הגיון מחוליה, אשר דמם בעריה,

ועל ועד אשר שמם ובטול סנהדריה.
עלי זבחי תמידיה ופדיוני בכוריה,

ועל חלול כלי היכל ומזבח קטוריה.
עלי טפי מלכיה בני דוד גביריה,

ועל יפים אשר חשך בעת סרו כתרניה.
עלי כבוד אשר גלה בעת חרבן דביריה,

ועל לוחץ אשר לחץ ושם שקים חגוריה:
עלי מחץ ורב מכות אשר הפו גזיריה,

ועל בפוז אלי סלע עויליה בעריה.
עלי שמחת משגאיה בשחקם על שבריה,

ועל ענוי בני חורין נדיביה טהוריה.

תשעה באב

עלי פשע אשר עוֹמֵה סלול דרך אֲשׁוּרִיָּה,

ועל צבאות קהֵלִיָּה שְׂדוּפִיָּה שְׁחוּרִיָּה.
עלי קולות מִסְרָפִיָּה בַּעַת רבו פְּגָרִיָּה,

ועל רגשת מִגְדָּפִיָּה בְּתוֹךְ מִשְׁכַּן סְצָרִיָּה.
עלי שִׁמְךָ אֲשֶׁר חָלַל בְּפִי קָמִי מִצָּרִיָּה,

ועל תַּחַן וְיָצוּחוֹ לָךְ קָשׁוּב וְשִׁמְעֵ אֲמָרִיָּה.
אֵלֵי צִיּוֹן וְעָרִיָּה, כְּמוֹ אִשָּׁה בְּצִרְיָה, וְכַבְתּוּלָה חֲגוּרֵת שָׁקִי, עַל בַּעַל גְּעוּרִיָּה

מקור: ויקיטקסט